

எதிர்க்கிறேன், அதனால் இருக்கிறேன்!

அ. சிவானந்தன்
(1923 - 2018)

1983 ஜூலை மாதம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான பயங்கரமான வன்முறையை இலங்கை அரசும் அதனுடைய குண்டர் படையும் கட்டவிழ்த்துவிட்ட போது அம்பலவாணர் சிவானந்தன் கொழும்பில் இருக்கவில்லை. லண்டனில் இருந்தார். எனினும் அந்த ஜூலைப் படுகொலைகள் அவரை, அவலமான, துன்பியலும் சோகமும் கோபமும் மேலோங்கிய மனோநிலைக்கு மீளவும் தள்ளிவிட்டன. 1958 தமிழ்ப் படுகொலைகளில் தப்பிப் பிழைத்தவர் அவர். அதனால் தான் லண்டனில் புகலிடம் பெற்றவர். இலங்கையின் இடதுசாரி அமைப்புக்களோடும் மார்க்சியச் சிந்தனைகளோடும் ஊறியிருந்த சிவானந்தனுக்கு இங்கிலாந்தில் பரவலாக இருந்த இனவெறியும், கூலித்தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான அரசின் நிலைப்பாடும் போராட்டத்தின் புதிய கதவுகளைத் திறந்துவிட்டன. இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர்கள் அமைப்பு, போராட்டங்கள், கறுப்பின மக்களுக்கு எதிரான நிறவெறி, இனவாதம் என்பவற்றுக்கெதிராக அமைப்பு சார்ந்த போராட்டங்களிலும் கல்விப்புலம் சார்ந்த போராட்டங்களிலும் முன்னணியில் இருந்தவர் சிவானந்தன். இங்கிலாந்தில் நிறவெறிக் கெதிரான போராட்டங்களிலும் கறுப்பின மக்களுடன் உணர்வுத் தோழமையுடன் இணைந்து பங்கேற்ற பல தளங்களிலான நடவடிக்கைகளிலும் அ. சிவானந்தன் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு முன்னுதாரணமாக இருந்தார்.

‘எதிர்க்கிறேன் அதனால் இருக்கிறேன்’ என்பது அவரது அரசியல் வாழ்வின் இயல்பைச் சித்திரிக்கும் கூற்றாகும். இலங்கையிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குப் புலம் பெயர்ந்த பிற்பாடு சிவானந்தனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவமொன்றும், அதனை அவர் எதிர்கொண்ட விதமும் இப்போதும் பலரால் நினைவு கொள்ளப்படுகிறது.

வெள்ளைத் தமிழர் பிடித்த ஆங்கிலேயர் ஒருவர் சிவானந்தைப் பார்த்து, ‘why are you here’ (நீ ஏன் இங்கே வந்தாய்?) என்று கோபமுடன் கேட்டார். ‘Because you were there’ (ஏனென்றால் நீங்கள் அங்கே வந்த

தால்) என்று கேலிச்சிரிப்புடன் பதில் சொன்னார் சிவானந்தன். காலனித்துவத்தின் உபவிளைவுகளுள் ஒன்றுதான் வெள்ளையரல்லாதவர்களின் புலம் பெயர்வும் புலப்பெயர்ப்பும் என்பது பலருக்குத் தெரிவதில்லை. அதனை நான்கே நான்கு சொற்களில் சிவானந்தனால் உணர்த்த முடிந்தது.

இங்கிலாந்தின் மிகப் புகழ்பெற்ற ஆய்வு நிறுவனமான Institute of Race Relations சிவானந்தனுடைய வழிகாட்டலிலும் நிர்வாகத்திலும் பெரு வளர்ச்சி கண்டது. அந்த நிறுவனத்தினரால் வெளியிடப்படும் Race and Class என்ற ஆய்விதழ் உலகின் சிறந்த பல்கலைக்கழகங்கள் எல்லாவற்றிலுமே கற்றலுக்கும் கற்பித்தலுக்குமுரிய ஆய்வுடகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

சிவானந்தனுடைய ‘When Memom Dies’ என்ற நாவல் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது என்பது புதிய செய்தி அல்ல. ஈழ அரசியல் வாழ்வின் சிறப்பான நாவல்களிலொன்றாக அதனைக் கருதமுடியும் (மகாலிங்கத்தின் கட்டுரை, பக்கம்: 94இல் இதுபற்றி விரிவாகப் பேசுகிறது).

Race and u;nger (1982) எனும் அவருடைய நூல் இங்கிலாந்தில் கறுப்பின மக்களின் எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது. Race and Resistance (1975) இனவாத, இனவெறி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் பற்றியும் சிவானந்தன் தலைமையேற்றிருந்த நிறுவனமான Institute of Race Relations (IRR) பற்றியும் விரிவாகப் பேசுகிறது.

சோஷலிசத்துக்கான கறுப்பின மக்களின் போராட்டங்களை ஆய்வு செய்யும் அவருடைய நூல் Communities of Resistance. போரிடும் சமூகங்கள், அவற்றிடையே மலரவேண்டிய உணர்வுத்தோழமை, போன்றவை பற்றிய புலமையும் செயற்பாடும் மிக்க எழுத்துக்கள் அவருடையவை. உலகமயமாக்கம், பண்பாடு, ‘இனம்’ பற்றியது அவருடைய நூல் Catching History on the Wing அவருடைய சிறுகதைகளின் தொகுதியொன்று Where the Dance is எனும் பெயரில் 2000ம் ஆண்டு வெளியானது.

இலங்கை இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக 1983ல் இருந்தே சிவானந்தன் வலியுறுத்தி வந்த முக்கியமான விடயம் என்னவெனில், இலங்கை அரசே இனவாத அரசுதான் (Sri Lanka is a Racist State) அந்த அரசை நடுநிலையானதாகவோ, தீர்வுக்கும் சமாதானத்துக்கும் விரும்பிக் கைகோர்க்க வரும் ஒன்றாகவோ பார்க்க முடியாது என்பதுதான். சில முற்போக்காளர்கள் உட்படப் பலர் சிங்கள இனவாத அரசை விட்டுவிட்டுப் பிரச்சினையின் மையங்களையும் காரணங்களையும் வேறிடங்களில் தேடுகிறார்கள் எனத் தொடர்ந்தும் வாதிட்டு வந்தவர் சிவானந்தன். 83, ‘கறுப்பு ஜூலை’ நிகழ்ந்து ஓராண்டு நிறையும் போது 1984, ஜூலை மாதம் Race and Class ஆய்வேட்டின் இலங்கைச் சிறப்பிதழை வெளியிட்டார். அது தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான தொடர்ச்சியான படுகொலைகள் பற்றியதாகவே இருந்தது. அந்த இதழின் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் சிவானந்தன் பின்வருமாறு எழுதினார்:

//கடந்த கால அழிவுகளுக்கான இழப்பீட்டையும் பிராயச்சித்தத்தையும் எதிர்காலத்தில் தமது உரிமைகளையும் தமிழ் மக்கள் சிங்கள அரசிடம் எதிர்பார்ப்பது மடமையும் மலட்டுத்தனமானதுமாகும்.//

இனவாதம் / நிறவாதம் பற்றிய அவரது விரிவான கட்டுரைகள் பலவற்றில் இவற்றின் புதிய வடிவம் ஒன்றைப் பற்றிப் பேசுகிறார். புலம் பெயர்வு, குடியேறிகளின் பெருக்கம் என்பன பல மடங்குகளாக அதிகரித்து வருகிற இன்றைய சூழலில் அவற்றுக்கெதிராக ஐரோப்பாவிலும் உலகின் வேறு பலபாகங்களிலும் பயங்கரமாகவும், குரூரமாகவும் இன/நிற வெறி மேலேழுவதை நாம் பார்க்கிறோம். அந்நியர்களுக்கு எதிர்ப்பாக எழுச்சி பெறும் இந்த இனவாதத்தை Xeno - Racism எனச் சிவானந்தன் கோட்பாட்டு ரீதியாக அழைத்தார். அந்நியர் வெறுப்பு (Xenophobia), Racism (இனவாதமும்) இணைந்து எழுகிற ஒரு சிக்கலான ஆபத்தான ஒரு போக்கு இது என்று அவர் வாதிட்டார்.

பிரித்தானியாவின் தொழிற்கட்சித் தலைவர், ஜேரிமி கோர்பின், சிவானந்தன் ஆசிரியராக இருந்து நடத்தி வந்த Race and Class இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் பதினைந்து ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். தொழிற்கட்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிற்பாடே அவர் அந்தப் பணியிலிருந்து

விலகினார். சிவானந்தன் பற்றி கோர்பின் வெளியிட்டுள்ள இரங்கல் அறிக்கையில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

//யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து பிரித்தானியாவிலே தனது வாழ்வை முடித்துக்கொண்டவர் சிவா. இந்த இடைக்காலத்தில் சிவா அடைந்த மாற்றங்களும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் பெரிது. 1970களில் வெறுமனே இனம் (Race) என்று பேசப்பட்டதை இனமும் வர்க்கமும் என்று கருத்தியல் ரீதியாகவும் செயற்பாட்டு ரீதியாகவும் மாற்றினார். பிரித்தானியாவின் வாரிக் (Warwick) பல்கலைக் கழகத்தில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அவரது எல்லா ஆக்கங்களும் காலனித்துவ வரலாற்றை இதுவரை எழுதிய முறைமையை மாற்றியமைத்தன. ஒடுக்கப்படும் மக்களுடனான உணர்வுத் தோழமை பற்றிய அவரது இடையறாத செயல்பாடுகளும், நமது பழைய கதையாடல்களை மாற்றி விட்டன.

கவிதையும் இலக்கியமும் இசையும் எப்படி எங்களையும் சமூகத்தையும் மாற்ற உதவ முடியும் என்பதை நாங்கள் சிவாவிடம் இருந்து தான் கற்றோம்.//

சமூக விஞ்ஞானத்துறைகளில் பால், பாலினம், வர்க்கம், இனம்/இனத்துவம் என்பன தொடர்பான ஒடுக்குமுறைகளைத் தனித்தனியே பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. அவை தமக்குள் ஒன்றித்தும், ஊடாடியும் இயங்குவதை நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும் என்ற அணுகுமுறை இப்போது மிக வலுவாக உள்ளது. இதனை Intersectionality என்று அழைப்பார்கள். இந்த அணுகுமுறையை 1970 களிலேயே வலியுறுத்தியவர் சிவானந்தன். இந்த அணுகுமுறையின் முன்னோடி அவர். ஜேரிமி கோர்பினின் அஞ்சலி அறிக்கை

சேரன்

இதனைத்தான் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நானும் நண்பர் சிவகுமாரும் (சரிநிகர்) சிவானந்தன் வீட்டில் ஒரு பகல் பொழுதைக் கழித்தோம். சிவானந்தனுடைய வாழ்க்கைத்தோழி ஜென்னியும் உடனிருந்தார். ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியிருந்த எனது In a Time of Burning என்ற கவிதை நூலுக்கு அவரொரு பின்னடைக் குறிப்பை எழுதியிருந்தார். இனப்படுகொலை எழுப்பிய அகிரும் படிமங்களும் அவரைத் தொடர்ந்தும் பாதித்துக் கொண்டிருந்தன. அவர் தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவரிடமிருந்து பிரியா விடை பெறுகிறபோது வீட்டின் வெளிவிறாந்தையில் அவர் சாய்ந்தமரும் கதிரை ஒன்றைக் காட்டினார். அதில் அமரச்சொன்னார். அதிலிருந்து பார்த்தால் வெளி வளவுக்குள் தனித்து நிற்கிற அப்பின் மரம் ஒன்றுதான் தெரியும்.

‘எவ்வளவு ஆண்டுகளாக இந்த அப்பின் மரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் அது ஒவ்வொரு முறை பார்க்கிற போதும் புதிதாகவும் மாற்றம் பெற்றதாகவும் தெரிகிறது. இயங்கியலுக்கு இதைவிட வேறு என்ன படிமம் தேவை?’

போராளி, கவிதைப் பிரியர், இடையறாத எழுத்தாளர், உணர்வுத்தோழமையின் அன்பர், இனிய நண்பர், வழிகாட்டிய அறிஞன் சிவா. அவருடைய வழித்தடம் உலக வழித்தடம். மானுடத்தின் போராட்ட வரலாற்றுக்கும் மானுட நாகரிகத்துக்கும் தமிழ் வழங்கிய கொடை சிவானந்தன்.

தமிழாக்கம்
எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்

சிவானந்தன்: இடையறாத போராளி

2009 நவம்பர்-டிசம்பர் மாத நியூ லெஃப்ட் ரிவியூ (New Left Review) இதழில் (60) வெளிவந்த அ.சிவானந்தன் அவர்களுடனான நீண்ட நேர்காணலிலிருந்து சில பகுதிகள்:

► காலனிய ஆட்சிக்காலம் முடிவுக்கு வருகின்ற காலப்பகுதியில் நீங்கள் இளைஞராக வளர்ந்திருந்திருப்பீர்கள்?

ஆம். நான் 1942ல் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்துவிட்டு கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சேர்ந்திருந்தேன். அந்தவருடம் அது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக மாற்றப்பட்டது. 1931ம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட டொனமூர் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் இலங்கைக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இச்சட்டத்தின் கீழ் இலங்கையில் சர்வஜன வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டிருந்ததுடன், அது தனது சொந்த அரசாங்கத்தை தெரிவுசெய்யும் அதிகாரத்தையும் பெற்றிருந்தது. அப்போது

தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கத்தின் கல்வியமைச்சராக இருந்த மிகச்சிறந்த திறமையும் ஆற்றலும் கொண்டிருந்த C.W.W. கன்னங்கரா, 1939ல் இந்த இலங்கைக் கல்வியைக் கொண்டுவந்தார். சுதந்திரத்துக்கு முன்பாகவே ஜனநாயகம், உயர் கல்வியறிவு வீதம், மற்றும் இலங்கை மருத்துவம் என்பவற்றை நாம் கொண்டிருந்தோம். சிலவேளைகளில் இலங்கையில் இருந்த காலனிய எதிர்ப்புப் போக்குகளைப் பலவீனப்படுத்துவதற்கு இவையும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். 1948ல் இலங்கை சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது என்பது, இந்திய தேச விடுதலைப் போராட்டத்தின் பின்னிருந்த தால் கிடைத்த ஒன்றே அல்லாமல், தனக்கென நடத்தப்பட்ட ஒரு சுயமான சுய ராஜ்ய இயக்கத்தால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றல்ல. பிரித்தானியர்கள் இலங்கையை ஒரு சுயமாக அரசாங்கத்தை கொண்டிருக்கும் தகுதிபெற்ற, ஆங்கிலம் படித்த, முழுமையாக தம்முடன் இணைந்து போகும் இயல்புடைய மேட்டுக் குடிகளைக் கொண்ட ஒரு மாதிரிக் காலனியாகவே நோக்கினர்.

► எந்தக்கட்டத்தில் நீங்கள் தீவிரவாத நிலைப்பாடுடையவர் ஆனீர்கள்?

பல்கலைக்கழகத்தில், அப்போது சமசு மானுடக் கட்சியிலிருந்த முக்கியமான புத்தி ஜீவிகள் சிலர் அங்கு எனக்கு ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். குறிப்பாக, என்.எம். பெரேரா, அவர் எமக்கு சோவியத் அரசியலமைப்பைக் கற்பித்தார். அடுத்தவர் டொரிக் டி சோய்சா. இவர் ஆங்கில இலக்கியம் கற்பித்தார். லங்கா சமசுமானுடக் கட்சி 1935ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதன் தலைவர்களில் பலர் வைத்தியர்களாக இருந்தார்கள். 1934-35ல் பரவிய மலேரியா தொற்றுநோய் பரவலின் போது, வறிய மக்கள் மத்தியில் நடந்த சிகிச்சை நடவடிக்கைகளில் முன்னணியில் நின்று அவர்கள் உழைத்தார்கள். கிராமப்புறங்களில் பல இலங்கை வைத்தியசாலைகளை அவர்கள் ஆங்கில மருந்துகளுடன் ஆயுர்வேத மருந்துகளையும் கலந்து சிகிச்சை வழங்கினார்கள். ஏனையவர்கள் லண்டன் ஸ்கூல் ஒஃப் எக்ஸ்சாண்டிங்ஸ் இல் முப்பதுகளில்

ஹரோல்ட் லக்ஷி அவர்களது மாணவர்களாக இருந்ததுடன் இந்திய தேசவிடுதலை இயக்கத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அப்போது ல.ச.ச. கட்சியின் திட்டம் தொழிலாளர்கள் என்ற உணர்நிலையை ஏற்படுத்துவதைவிட, வறிய மக்களுக்கு உதவுவது என்ற மட்டத்திலேயே இருந்தது. ஆனால், 1930களிலும் 40களிலும் இது படிப்படியாக விவசாய வகுப்பினர் மத்தியில் செயற்படுவதாக மாறியது. இந்த விவசாயி வர்க்கத்தின் ஒருபகுதியினர் ஒரு காலை நிலத்தில் வைத்திருந்த போதும், அவர்களில் இன்னொரு பகுதியினர் தம்மை நகர்ப்புற பாட்டாளி வர்க்கமாக எண்ணத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அவர்களிடம் நிலவிய ஒப்பீட்டளவில் உயர்ந்த எழுத்தறிவு மட்டம் காரணமாக, ல.ச.ச. கட்சிக்கு, பெருமளவு ஆதரவு இருந்தது. இன்னொரு விடயத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது என்று நினைக்கிறேன். இலங்கையில் மட்டும்தான் முழு உலகிலேயே மிகப்பெரிய இடது சாரிக் கட்சியாக ஒரு ட்ரொஸ்கியவாதக் கட்சி இருந்தது. இங்கே மற்ற நாடுகளில் நடந்ததற்கு மாறாக, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தான் இதிலிருந்து பிரிந்துசென்றது.

பட்டப்படிப்பை முடித்துக்கொண்டதும் நான் மலையகத் தோட்டப் பகுதியில் ஆசிரியராக கடமையாற்றினேன். மாணவர்கள் சிங்களம் மற்றும் தமிழ் சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். பெற்றோர்களின் வீடுகளுக்குப் போவதன் மூலமாக நான் தோட்ட மக்கள் சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறை பற்றி அறிந்துகொண்டேன். வரிசை வரிசையாக கட்டப்பட்ட 'கூலி லயன்'கள் என்று சொல்லப்படும் ஒரு அவசரக் கோலத்தில் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளில் அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர் குடிசைகளுக்கு நான் இப்படிச் சென்று வருவதை, அவர்களுடன் அளவுக்கு மீறி சினேகபூர்வமாக பழகுவதாக நினைத்துக்கொண்டார். விளைவு, என்னை அங்கிருந்து விரைவிலேயே அனுப்பிவிட்டார்கள். அதன் பின் கண்டி தர்மராஜ கல்லூரி என்ற பெளத்த பாடசாலையில் நான் படிப்பித்தேன். திரும்பவும், 6ம் படிவத்தில் இருந்த மாணவர்கள் புகைபிடிப்பதை அனுமதித்ததற்காகவும், அவர்களுக்கு மாக்கிசம் பற்றிக் கற்பித்ததற்காகவும் நான் பிரச்சினைகளுக்கு உள்ளானேன். 1950 அளவில் எனது தகப்பனாரின் நெருக்கடி காரணமாக, இலங்கை வங்கியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன்.

► சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்த ஆரம்ப காலப்பகுதிகளில் நிலவிய அரசியல் மாற்றங்களையும், அதைத் தொடர்ந்த காலங்களில் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும் பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்.?

முதலாவது இனச்சத்திகரிப்பு நடந்தது 1949ல், டி.எஸ். சேனநாயக்க காலத்தில். அவர் பிரதம மந்திரியாக வந்ததும் எடுத்த முதல் நடவடிக்கை தோட்டப்புறத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் வாக்குரிமையை இல்லாமல் செய்ய முயன்றதே. அவர்களில் பலர் மூன்று நாளுக்கு தலைமுறைகளாக வாழ்ந்தவர்கள். அதுவரையில் குடியுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்கள், இனிமேல் குடியுரிமையை பெற்றுக்கொள்ள முடியாது என அறிவிக்கப்பட்டதுடன் அவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையும் மறுக்கப்பட்டது. இந்த ஒரு முடிவு, நாட்டின் சனத்தொகையின் பத்தில் ஒருபங்கு பங்கான மக்களை அரசியலுரிமை அற்றவர்களாக மாற்றியதுடன் மலையகத்தை ஒரு சிங்கள பெரும்பான்மை கொண்ட பிரதேசமாக மாற்றியது. இதையடுத்து, அவர் இதே வேலையை, தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த பிரதேசங்களில், சிங்கள விவசாயிகளைக் குடியேற்றும் குடியேற்ற நடவடிக்கைகளை எடுப்பதன் மூலம் தொடர்ந்தார்.

தொடர்தல் 91ம் பக்கம்

90ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

இது வடக்குக் கிழக்கில் இருந்த குடிசை விகிதாசாரத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. சிங்கள பிரபுத்துவ மேட்டுக் குடியினர் இந்த நடவடிக்கைகளின் கட்டுப்பாட்டை தம் கையில் வைத்திருந்தனர். நாட்டை ஒரு குடும்ப ஆட்சிமுறையில் ஆட்சிசெய்தனர். சேனையக்காவின் மந்திரி சபையில் அவரது மகன் டீ.லி, அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன, மற்றும் அவரது இரு மருமக்கள் சேர் ஜோன் கொத்தலாவல மற்றும் ஆர்.ஜி. சேனநாயக்க ஆகியோரும் இருந்தனர். இவர்களில் டீ.லியும், ஜே.ஆரும் பின்னாளில் பிரதமராக வந்தார்கள். இதனால் அப்போதெல்லாம் ஐக்கியதேசியக் கட்சி மாமா மருமக்கள் கட்சி என்று பரவலாகப் பேசப்பட்டது (Uncle - Nephew - Party).

1953ல் இன்னொரு முக்கியமான வடிவத்துக்கு அடித்தளம் போடப்பட்டது.. ஏழை மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அரிசிக்கான மானியத்தை டீ.லி அரசாங்கம் நிறுத்திய போது ல.ச.ச. கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் நாடளாவிய வேலைநிறுத்தம் / ஹர்த்தா நூட்டுக்கு அழைப்பு விடுத்தன. இந்த நடவடிக்கை முழு நாட்டினையும் ஸ்தம்பித நிலைக்குக் கொண்டுவந்தது. இது அவ்வளவு வெற்றிகரமான ஒன்றென்றால், மந்திரிசபை தமது உயிருக்குப் பயந்து கடலில் நிறுத்தப்பட்ட ஒரு கப்பலுக்குள் ஓடிப்போய் இருந்து கொண்டு பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைக்க வேண்டிய நிலை இருந்தது என்பதுதான். இதுதான் ஒரு போராட்டத்தில் முழு நாடுமே இணைந்துகொண்ட, முழு மக்களது எதிர்ப்பும் அதன் மிக உச்சத்திற்கு வந்த ஒரு சந்தர்ப்பம். ஆனால், இடது சாரிகள் தலைகீழாக விழுந்தார்கள். அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்கினார்கள். அரசாங்கத்தை மீண்டும் அதி காரத்துக்கு வர, தாங்கள் எதையுமே பெற்றுக் கொள்ளாமலே, விட்டுக்கொடுத்தார்கள். ல.ச.ச. கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் இந்தக் காலத்தில் முழுக்க முழுக்க நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் தலைமையிலேயே இருந்தன. அவர்கள் இந்த வெற்றியை தமது நலன்களுக்காக பயன்படுத்த எண்ணியதாகத் தெரிந்தது. இடதுசாரிகளின் இதற்குப் பின்னான காலங்களில் ஏற்பட்ட சீர்குலைவுகளை இந்தப் பின்னணியிலிருந்து நோக்கலாமென நான் நினைக்கிறேன்.

ஆனால், நடந்தது முழுக்க முழுக்க எதிர்மறையான ஒன்றாகிப் போனது. 1956ல் S.W.R.D பண்டாரநாயக்கா ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் குடும்ப ஆட்சி அதிகாரத்தை உடைக்க இனவாதத்தை கையிலெடுத்துக்கொண்டபோது இது நடந்தது. பண்டாரநாயக்காவும் ஒரு சிங்கள மேட்டுக் குடியை சேர்ந்தவர்தான். ஆனால் ஆட்சியில் இணைத்துக்கொள்ளப்படுவதை நம்ப முடியாத அளவுக்கு ஒரு தூரத்து உறவினர். அவர் கிறிஸ்தவப் பின்னணியில் வளர்ந்தவர். ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர். ஆனால் 1950 களின் ஆரம்பத்தில் 'சிங்களம் சிங்களவர்க்கே' என்று கத்தியபடி தன்னை ஒரு பௌத்த தேசியவாதியாக மாற்றிக்கொண்டவர். நாட்டின் சிங்கள மக்களின் சனத்தொகை 70% என்பதால் மொழியையும் மதத்தையும் வைத்து இயங்குவதன் மூலம் தன்னால் தேர்தலில் நிச்சயமான வெற்றியைப் பெற முடியும் என்று புரிந்துகொண்டார். அவர் 1951ல் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஆரம்பித்து சிங்களம் உத்தியோக பூர்வ மொழி, பௌத்தம் அரசமதம் என்ற இரட்டைக் கொள்கைகளுடன் செயற்படத் தொடங்கினார்.

இவைதான் பண்டாரநாயக்காவின் 1956 வெற்றிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தவை. கூடவே சி.ல.சு.க போட்டியிடும் இடங்களில், அது ஒரு சோசலிசக் கட்சி அல்லாவிட்டாலும் ஒரு ஐ.தே.க அல்ல என்பதால் தாம் போட்டியிடுவதில்லை என்ற இடது சாரியினரின் சந்தர்ப்பவாத முடிவும் இதற்கு உதவியதெனலாம். இந்த நேரத்தில் ஐ.தே.கவும் இந்த இனவாதபோட்டியில் இறங்கியது. அது சிங்களமே ஒரேயொரு உத்தியோக பூர்வ மொழியாக ஐந்து நாட்களுக்குள் தாம் கொண்டுவருவதாக அறி

வித்தது. ஆனால் பண்டாரநாயக்காவோ இதை முறியடிக்க தான் 24 மணி நேரத்தினுள் இதனை செய்வேன் என்று அறிவித்தார்!. எல்லா அரச உத்தியோகத்தர்களும் சிங்கள மொழியில் தமது வேலைகளை ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கெடுவிற்குள் (மொழியை படித்துவிட்டு) செய்ய வேண்டும். அல்லது வேலையை இழக்க வேண்டும். அத்துடன் சிங்களமே பாடசாலைகளில் கல்வி மொழியாக இருக்கும். இது வெளிப்படையாகவே தமிழர்களின் வாழ்வின் அடிப்படையான ஒரு தாக்குதலாகும். ஏனென்றால் வடக்கில் அவ்வளவு வாய்ப்புக்கள் இல்லாததாலும், பிரித்தானியரின் பிரித்தாளும் தந்திரத்தின் காரணத்தாலும் தமிழர்கள் தொழிற்துறைகளிலும், நிர்வாகத்திலும் சனத்தொகை விகிதாசாரத்துக்கு அதிகமாகவே இருந்தனர். இதைவிடவும், இந்த உத்தியோக பூர்வ மொழிச் சட்டம் நாட்டின் சனத்தொகையின் ஐந்திலொரு பங்களவான மக்களின் மொழியுரிமையையும் மறுத்ததுடன் சமஸ்கிருதம், பாளி ஆகிய மொழிகளைவிட காலத்தால் முந்திய, தலை சிறந்த வளமான இலக்கிய பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்த தமிழ் மொழியை கீழமைப்படுத்தவும் செய்தது. 1956 யுள்

அவள் எனக்கு சிங்களத்தில் பதிலளித்தாள்: 'அவர் 'அங்கிள்' இல்லை. அவர் ஒரு தமிழர்'. நான் நினைத்தேன், 'நான் வெளியேற வேண்டும். இனி ஒருபோதும் இந்த இடத்தில் இருக்கக் கூடாது' என்று.

மாத ஆரம்பத்தில், இந்தச் சட்டத்துக்கு எதிராக காலிமுக்க திடலில் கூடிய தமிழர்கள் சிங்களக் குண்டர்களால் தாக்கப்பட்டதுடன் பண்டாரநாயக்காவின் ஆதரவாளர்களின் முட்டை வீச்சுக்கும் உள்ளானார்கள். இந்த வன்முறை நாட்டின் இதர பகுதிகளுக்கும் பரவலடைந்தது, கிழக்கு மாகாணத்தில் கல்லோயா குடியேற்றப் பகுதியில் குடியேற்றப்பட்டவர்களால் கிட்டத்தட்ட 150 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இப்போது, தமிழர்களது வாக்குக்களோ அல்லது மொழியோ மட்டுமல்ல இப்போது நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருப்பது அவர்களது உயிர்கள். இதுதான் இனச்சுத்திகரிப்பினை நோக்கிய உத்தியோகபூர்வ, உத்தியோகபூர்வ மற்ற, பாராளுமன்ற, பாராளுமன்றத்துக்கு வெளியான என்று இரண்டும் ஒன்றையொன்று கடந்தும் இணந்தும் தொடரும் இரட்டைப் பாதைகள் ஆரம்பமான இடம்.

► 1958 இனக்கலவரத்தின் போது எங்கு இருந்தீர்கள்? இது தொடர்பான உங்கள் அனுபவம் என்ன?

அப்போது நான் கொழும்பில், இலங்கை வங்கியின் வெளிநாட்டுப் பிரிவின் முகாமையாளராக வேலை பார்த்துக் கொண்டு, எனது மனைவியும் மூன்று குழந்தைகளுமாக நகரத்தின் மிக வசதியான ஒரு இடத்தில் வசித்து வந்தேன். கிழிந்து தொங்கிய தனது சேர்ட்டுடன் எனது சகோதரன் என்னை நோக்கி வந்தபோது அருகிலுள்ள எனது நண்பரொருவரின் வீட்டில் இருந்தேன். எங்களது அப்பாவின வீடு தாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும், கிட்டத்தட்ட 150 பேர் கொண்ட ஒரு கும்பலிடமிருந்து தான் ஒரு வாறு தப்பி வந்ததாகவும் அவர் கூறினார். சகோதரனும் நானும் எமது காரில் அங்கு சென்றோம். போகும் போது, நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் ஒரு பொலிஸ் காரனிடமிருந்து திருடி வைத்திருந்த பொலிஸ் குண்டாந்தடியை (பற்றன் போல்) யும் எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு காக்கி சேர்ட்டையும் அரைக்காற்சட்டையையும் அணிந்து கொண்டிருந்தேன். என்னை ஒரு பொலிஸ் காரனாக காட்டிக்கொள்வதால் என்னால் அங்கு இலகுவாக கடந்து போய்விடமுடியும் என்று நினைத்தேன். எனக்கு சிங்களமும் சரளமாகப் பேசவரும். எனது மனைவி கூட ஒரு சிங்கள கத்தோலிக்கரே. நான்

எல்லோரையும் ஓரமாக நகரும்படி கத்திக்கொண்டே வீட்டை நோக்கி ஒருமாதிரி அங்குலம் அங்குலமாக கூட்டத்தினுட நகர்ந்து சென்றேன். வீட்டுக்குள் சென்றதும், அங்குள் எவர்களிடம் உடனடியாக புறப்படத் தயாராகும்படி கூறினேன். எனது உறவினர் ஒருவர், ஆங்கிலக் கல்வி அமைப்பின் தயாரிப்பு களின் வகைமாதிரியான ஒருவரைப்போல் ஒரு ஆங்கிலேயனுக்கு வீடுதான் அவனது கோட்டையாக இருக்க முடியும்' என்று கூறி போகத் தேவையில்லை என்று வலியுறுத்திக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் நாங்கள் சிறுவர்களைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு எனது வீட்டுக்கு சென்றோம். எல்லாமாக கிட்டத்தட்ட இருபது முப்பது பேரளவில் அங்கு தங்கினோம். தமது சொந்த நகரத்திலேயே அகதிகளாகியிருந்தார்கள் அவர்கள்.

இன்னொரு சின்னச் சம்பவம் அந்த நேரம் என்னை உண்மையில் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகியது. அப்போது நான் வீட்டில் இருந்தேன் அப்போதுதான் பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்கியிருந்த, எனது மூத்த மகனும் என்னுடன் இருந்தான். எனக்குக் கொஞ்சமும் பரிச்சயமற்ற ஒரு மனிதர் எனது மனைவியின் தாயாரது வீட்டிலிருந்து

வெளியே வருவதைக் கண்டேன். அவரைக் காட்டி, யார் இந்த 'அங்கிள்'. என்று மகனிடம் கேட்டேன். அனேகமாக எல்லோரையும் இப்படி 'அங்கிள்' என்று அழைப்பதுதான் வழக்கம். அவளுக்கு அப்போது நாலு அல்லது ஐந்து வயதிருக்கலாம். அவள் எனக்கு சிங்களத்தில் பதிலளித்தாள்: 'அவர் 'அங்கிள்' இல்லை. அவர் ஒரு தமிழர்'. நான் நினைத்தேன், 'நான் வெளியேற வேண்டும், இனி ஒருபோதும் இந்த இடத்தில் இருக்கக் கூடாது' என்று. அங்கிருந்து பிரித்தானியாவை நோக்கிப் புறப்பட்டு நேரடியாக 'நொட்டிங் ஹில்' கலவரத்தினுள் வந்து சேர்ந்தேன். இந்த இரண்டு தீவுகளிலும் பெற்றுக்கொண்ட, வித்தியாசமான ஆனால் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப் போகக்கூடிய, பாரபட்சம் தொடர்பான எனது அனுபவங்கள் தான், என்னை இனம், வர்க்கம் மற்றும் சாதிய மதிப்பீடுகளுக்கான அடிப்படைக் காரணத்தை அறிவதற்கான கற்றலை நோக்கி உந்தித் தள்ளின. Institute of Race and relations தொடங்கிய காலம் முதல் அதிலும், எமது இதழான Race and Class இலுமான எனது செயற்பாட்டுக்கும் இவையே காரணமாக இருந்தன.

► சிங்கள இடதுசாரிக் கட்சிகளின் சிதைவு நடந்த வேகம் வியப்பூட்டுகிறது. ல.ச.ச. கட்சிக்கு என்ன நடந்தது?

ல.ச.ச. கட்சி 1953 வேலை நிறுத்தத்தை தமது உறுதியின்மையாலோ அல்லது பயம் காரணமாகவோ தலைகீழாக்கியதென்றால், அதன்பிறகு அவர்கள் அப்படி நடக்கவில்லை. அவர்கள் சிங்கள உழைக்கும் மக்களை இனவாதமயப்படுத்துவதில் மிகவும் தீவிரமாகப் பங்காற்றினார்கள். அவர்கள் பெருந்தோட்டங்களை தேசியமயமாக்குவது என்ற வாக்குறுதிக்கும், அவர்களது பொய்யான காலனிய எதிர்ப்பு வாய்ச்சவடாலுக்கும் பிரதியுபகாரமாக சொலமன் பண்டாரநாயக்கா, சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க இருவரதும் தமிழ் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்க, ஆதரவாக இருந்தனர்.

1964ல் ல.ச.ச. கட்சி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் தமிழ் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்பான வாக்கெடுப்பில், அரசாங்கத்துடனான தமது கூட்டை பாதுகாப்பதற்

காக, கலந்து கொள்ளாமல் இருந்தது. இதனால் இவர்கள் நான்காம் அகிலத்திலிருந்து உடனடியாக வெளியேற்றப்பட்டனர். ஆனால் அதிலும் அவர்கள் மண்கவ்வினார்கள். 1970ல் திரும்பவும் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தெரிவுசெய்யப்பட்ட போது, ல.ச.ச. கட்சியில் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஒருவரான கொல்வின் ஆர்.டி சில்வா குறிப்பாக, இலங்கையின் பெயரை 'புனித லங்கா' என்று மாற்றிய, சிங்கள பேரினவாதத்தை உயர்த்திப்பிடித்த புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் தயாரித்தார். இவர். பெருந்தோட்டத்துறை அமைச்சராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். எனது விரிவுரையாளரும் ட்ரோஸ் கிய தத்துவார்த்தியுமான என்.எம். பெரேரா நிதியமைச்சராகியதுடன் அரசாங்கத்தை மீட்டெடுப்பதற்காக சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் கடனைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகக் கையேந்தும் தரகராகச் செயற்பட்டார்.

இந்த வேளையில், இலங்கையின் பிரதான ஏற்றுமதிப் பொருட்களான தேயிலை, ரப்பர், தேங்காய் என்பவற்றின் விலையில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இது வணிகத்தில் பெரும் வீழ்ச்சியைக் கொண்டுவந்தது இறக்குமதித் தீர்வை பெருமளவில் அதிகரித்ததுடன் அந்நியக் கடன்தொகை பாரிய அளவுக்குச் சென்றது. நாட்டில் ஏற்பட்டு வந்த இந்த பெரும் பொருளாதார நெருக்கடி, சிங்கள இளைஞர்கள் தீவிரவாத நடவடிக்கையில் இறங்கக் காரணமாக அமைந்தது. 60ம் களின் இறுதியில் வேலையில்லாதோர் தொகை 14 வீதமாக இருந்தது. இது இளைஞர்களை மிக மோசமாகப் பாதித்தது. 1965ல் ஜனதா விழுக்கிப் பெரமுன சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து பிரிந்த சிங்கள மாக்கிஸ்ட் இளைஞர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளில் இரகசியமாக தென்னிலங்கையின் சிங்கள பௌத்த பிரதேசங்களில் இயங்கியது. 1970 தேர்தல் காலத்தின் போது அது பகிரங்கமாக வெளிப்பட்டது. அவர்கள் பகிரங்கமாக வெளிப்பட்டபோது அவர்களுக்கு விவசாயிகளின் கணிசமான ஆதரவு இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் தெற்கின் கீழ்ப் பிரதேசங்களிலோ வடக்குக் கிழக்கிலோ தமது ஆதரவை திரட்டிக்கொண்டிருக்கவில்லை. உண்மையில் அவர்கள் தமிழ் பிரச்சினைபற்றி எதுவும் பேசவில்லை. இந்திய விஸ்தரிப்புவாதம் பற்றி மட்டும் பேசியிருந்தனர். அதுவும், தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மீதான எதிர்ப்புணர்வை வலுப்படுத்த உதவும் ஒன்றாகவே இருந்தது. அவர்கள் 1971ல் ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியை மேற்கொண்ட போது, மிக முர்க்கமாக அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டார்கள். பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், சீனா, இந்தியா, பாகிஸ்தான் மற்றும் யுக்கோலாஸ்லவாகியா என்று அனைத்து நாடுகளும் இலங்கை அரசுக்கு ஆதரவளித்தன. ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் அழித்தொழிக்கப்பட்டார்கள். ஆறுகளில் இளைஞர்களின் சடலங்கள் மிதந்து வந்தன. ரெனி டுமொண்ட் அப்போது இலங்கையில் இருந்தார், அவரது கணக்கெடுப்பின் படி 8,000 பேர்கள் கொல்லப்பட்டதாகவும் 14,000 பேர் கடத்தப்பட்டதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. பழைய இடதுசாரி அமைப்புக்கள் எல்லாம் அரசின் இந்த அடக்கியோடுக்கும் நடவடிக்கைக்கு உறுதுணையாக நின்றனர், ல.ச.ச.கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இரண்டும் பண்டாரநாயக்கவும் கூட்டாக ஜே.வீ.பி.யை ஒடுக்குவதில் ஒன்றுபட்டிருந்தனர். உங்களது பத்திரிகை இது பற்றி அப்போது எழுதியது. இந்த வகையான அடக்குமுறை, ஆட்சியில் இருக்கும் மேட்டுக் குடி ஒரு போதும் எந்தவிதமான எதிர்ப்பையும் சகிக்கப் போவதில்லை என்பதை வெளிப்படுத்தியது. இது, எதிர் காலத்திலேதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கக் கூடிய ஒரு தமிழ் குழுவுக்கும் இதுவே நடக்கும் என்பதற்கு ஒரு தெளிவான அடையாளமாக இது தெரிந்தது. பின்னாளில் அவர்கள் தொடங்கிய போதும் அதுவே நடந்தது!

vickneaswaran.sk@thaiveedu.com

அரசியலும் தனிப்பட்ட வாழ்வும் ஒன்றே எனும் தனது வாக்கிற்கமைய முடிந்தவரை வாழ்ந்த சிவானந்தன் எனுமோர் ஆளுமையின் மறைவு

சமுத்திரன் (N. Shanmugaratnam) Norwegian University of Life Sciencesன், சர்வதேச சூழல் மற்றும் அபிவிருத்திக் கற்கைகள் நிறுவனத்தில் சர்வதேச அபிவிருத்திக் கற்கைகள் துறையில் ஓய்வநிலைப் பேராசிரியர். இவரது தமிழ் இணையத்தளம்: samuthran.net

சிவானந்தனின் மரணம் ஒடுக்குமுறைக்கும் சுரண்டலுக்கும் எதிரான போராட்டங்களுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திய ஒரு பேரறிஞரின் மறைவென அவரை நன்கறிந்தோர் சர்வதேச ஊடகங்களில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

‘நாம் எந்த மக்களுக்காகப் போராடுகிறோமோ அந்த மக்களுக்காகவே எழுதுகிறோம்’ எனும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த சிவா ஜனவரி மூன்றாம் திகதி தொண்ணூற்றுநாலு வயதில் அவர் ஏறக்குறைய ஆறு தசாப்தங்களாக வாழ்ந்து வந்த லண்டனில் மறைந்தபோது விட்டுச்சென்ற வெற்றிடத்தை நிரப்புவது சுலபமல்ல.

அந்த ஆளுமைக்குள் ஆற்றல்மிக்க ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்கள் இருந்தன என அவரைப் பற்றி நண்பர்கள் வியந்துரைப்பதில் ஆச்சர்யமில்லை.

கொழும்பில் இலங்கை வங்கியில் பதவி வகித்து வசதியுடன் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்த சிவானந்தன் 1958ல் இடம்பெற்ற இனக்கலவரத்தின் விளைவாக லண்டனுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார். அவர் அங்கு சென்றடைந்தபோது நொட்டிங்ஹில் எனும் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த கரீபிய கறுப்பு இனத்தவர்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட இனக் கலவரத்தின் நேரடிச் சாட்சியானார். ஒரு இனக்கலவரத்திலிருந்து தப்பி இன்னொன்றுக்குள் சென்றடைந்த தனது அநுபவத்தை ‘இரட்டை ஞானஸ் நானம்’ (‘double baptism’) என அவர் வர்ணித்துள்ளார். இந்த அநுபவமும் அவர் புகுந்த நாட்டில் வாழப்போகும் வாழ்க்கைமுறையைத் தேர்ந்தெடுக்க ஒரு உந்துதலாயிற்றுப் போலும்.

ஆங்கிலமொழி ஆற்றல், பல்கலைக்கழகப் பட்டம், வங்கியாளர் தொழில் அநுபவம் போன்ற தகைமைகளைக் கொண்டிருந்த அவர் போன்ற ஒருவரால் பிரித்தானியாவில் - நமது காலனித்துவக்காலத் ‘தாய் நாட்டில்’ - ஒரு ‘நல்ல’ வேலையைப் பெறுவது சுலபம் போல் பட்டிருக்கலாம். ஆனால் வேலை தேடுதலே அவருக்கு ஒரு அரசியல் அநுபவமாயிற்று. முன்பிருந்தே இடதுசாரிப் போக்குடையவராய் இருந்த தனது முழுமையான புரட்சிகர மாற்றம் லண்டனுக்குப் புலம்பெயர்ந்த பின்னரே ஏற்பட்டதென அவர் பலதடவை கூறியதை நான் கேட்டுள்ளேன். ஒரு நூலகராகப் பயிற்சி பெற்ற பின் அரசாங்கத்தின் கொள்கைவகுப்புக்கு உதவும் அரசு கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட நிறுவனமாயிருந்த இனங்களிடையிலான உறவுகள் நிறுவனத்தில் (Institute of Race Relations – IRR ல்) நூலகராகப் பதவி ஏற்றார். இனப்பிரச்சனை பற்றிய அந்த நிறுவனத்தின் ஆய்வுகளையும் கொள்கை நிலைப்பாடுகளையும் அங்கு பணியாற்றிய ஒரு குழுவினர் ஆழமாக விமர்சித்தனர். சிவானந்தனே இந்தக் குழுவின பிரதான சிந்தனையாளர். இடதுசாரிகளான இந்தக் குழுவினரின் கருத்தில் அரசாங்க உதவியில் தங்கியிருக்கும்வரை அந்த நிறுவனத்தால் சுதந்திரமாக இயங்கமுடியாது. தனது இடதுசாரிச் சகாக்களின் ஒத்துழைப்புடனான போராட்டத்திற்குடாகச் சிவானந்தன் IRRஐ அரசாங்கத்தின் பிடியிலிருந்து முற்றாக விடுவித்து அதை நிறுவனத்திற்கு எதிரான மற்றும் முன்றாம் உலகின் விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவான நிலையமாக மாற்றியமைத்தார். புதிய IRRன் இயக்குனராகப் பதவி ஏற்றபின்னர், ‘இனமும் வர்க்கமும்’(Race and Class) எனும் சர்வதேச சஞ்சிகையையும் வேறு சில முற்போக்குச்

சிந்தனையாளர்களுடன் சேர்ந்து ஆரம்பித்தார்.

‘சிந்திப்பதற்காகச் சிந்திப்பதில் அர்த்தமில்லை செயற்படுவதற்காகச் சிந்திக்கவேண்டும்’ எனத் தன் அறிவுரீதியான நடைமுறையை வகுத்துக் கொண்டார். மெய்யியலாளர்கள் உலகைப் பலவிதமாக விளக்கியுள்ளார்கள் ஆனால் உலகை மாற்றுவதே முக்கியமானதெனும் மாக்கின் பிரபலமான வார்த்தைகளை நினைவூட்டுகிறது சிவானந்தனின் செயற்பாட்டை நோக்காகக் கொண்ட எழுத்துப்பணி. பிரித்தானியாவில் இன (நிற) அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்டு வர்க்கரீதியில் மோசமாகச் சுரண்டப்பட்ட கறுப்பினத்தொழிலாளர்களின் இவர்கள் ஆபி

ரிக்க, ஆசிய, மற்றும் கரீபிய நாடுகளிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள் உரிமைப் போராட்டங்களின் பேச்சாளனாக, எழுத்தாளனாக விளங்கினார் சிவா. அதே காலத்தில் இனமும் வர்க்கமும் ஒன்றையென்று ஊடறுத்துச் செல்லும் புறநிலை யதார்த்தத்தைக் கூர்மையாக இயங்கியல்ரீதியில் அவதானித்துக் கோட்பாட்டுமயமாக்கிப் புதிய விவாதங்களுக்கு மேடை அமைத்தார். இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவுக்குப்பின் பிரித்தானியாவின் பொருளாதார மீள்நிர்மாணத்திற்கும் அபிவிருத்திக்கும் மேலதிக தொழிலாளர் பெருமளவில் தேவைப்பட்டனர். இந்தப் பற்றாக்குறையை நிரப்புவதற்கு பிரித்தானியா தனது முன்னைய காலனி நாடுகளிலிருந்து தொழிலாளர்களை இறக்குமதி செய்தது. இது அந்த நாட்டிற்கு மிகவும் மலிவான ஊதியத்திற்கு வேலைசெய்யும் உழைப்பாளர்களைக் கொடுத்தது. இது பிரித்தானியாவின் போருக்குப் பின்னான அபிவிருத்திக்குப் பெரிதும் உதவியது. முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சிக்குகந்த தொழிற்படையின் போதாமையை நிரப்புவதற்கேற்ற வகையில் நாட்டின் குடிவரவுக் கொள்கை அமுல்படுத்தப்பட்டது. இந்த மக்களின் தொழிலாற்றும் சூழல் மற்றும் வாழ்க்கை நிலைமைகள் அதே நாட்டின் வெள்ளைத் தொழிலாளர்களின் நிலைமைகளைவிட மோசமாக இருந்தன. இவர்களின் குடியேற்றமும் பல கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது.

வெள்ளையர்கள் செய்ய விரும்பாத தொழில்களே பெரும்பாலும் கறுப்பர்களுக்குக் கிடைத்தன. காலனித்துவ காலத்தில் ஆரம்பித்த இனரீதியான தொழிற்பிரிவு (racial division of labour) போருக்குப்பின் பிரித்தானியாவில் நடைமுறைக்கு வந்ததென விளக்கிய சிவா இந்தக் கறுப்பு மக்களின்

உரிமைப் போராட்டம் தனியே வர்க்கப் போராட்டம் மட்டுமல்ல, இருக்கும் சமூக அமைப்பில் அதற்கு ஒரு இனப்பரிமாணமும் உண்டெனக் கூறினார். கறுப்பர்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட வன்செயல்களையும் நிறுவாதக் கலவரங்களையும் அவர் தலைமைதாங்கிய IRR ஆவணப்படுத்தியது. பிரித்தானியாவில் கறுப்பினத்தவர்கள் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட நிறுவனத்திற்குள்ளாகிறார்கள் என வாதாடிய அவர் இனமும் வர்க்கமும் (race and class) ஒன்றை ஒன்று ஊடறுத்த வண்ணமிருக்கும் யதார்த்தமே அந்த மக்களின் போராட்டத்தை வரையறுக்கும் புலமாகிறது என ஆதார புர்வமாகச் சுட்டிக் காட்டினார். சிவானந்தனின் வாதம் சகல சமூக முரண்பாடுகளையும் ஒற்றைப் பரிமாணப் பார்வையில் வர்க்க அடிப்படையாதத்திற்குள் குறுக்கி விடுவோருக்குப் பிரச்சனையாயிருந்தது. ஆனால் அவர் பயன்படுத்திய ‘ஊடறுத்தல்’ (intersection) கோட்பாடு யதார்த்தத்தின் சிக்கல் மிகுந்த இயக்கப் போக்குகளை

முழுமையாக அறிய உதவியது.

முதலாளித்துவ உலக மயமாக்கலின் அரசியல் பொருளாதாரப் போக்குகள் மற்றும் கலாச்சாரத் தாக்கங்கள் பற்றியும் அவை ஒடுக்கப்படும், சுரண்டப்படும் மக்களின் போராட்டங்களுக்கு எழுப்பியுள்ள சவால்கள் பற்றியும் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வரைந்தும் பகிரங்க உரைகளை நிகழ்த்தியும் உள்ளார். நவதாராளவாதத்தின் எழுச்சியின் விளைவான சந்தை அரசு (market state) பற்றியும் சமகால ஏகாதிபத்தியத்தின் புதிய போக்குகள் பற்றியும் ஆழ ஆராய்ந்துள்ளார். நிறுவாதம் என்பது சமூக-பொருளாதார அமைப்பு மற்றும் அரசியல் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றிற்கு வெளியே தனியாக இயங்கும் ஒன்றல்ல. அது அவற்றுக்குள்ளே கவிந்திருப்பதால் அவை மாற்றமடையும்போது நிறுவாதத்தின் நடைமுறைப் போக்கும் மாற்றமடைகிறது. இன்றைய தகவல்யுக மூலதனத்தின் ஏகாதிபத்தியம் முன்னைய ஆலைத்தொழில்யுக ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து வேறுபட்டது. நிறுவாதத்தின் அமைப்புரீதியான வெளிப்பாடுகளும் இதற்கேற்ப மாற்றமடைகின்றன. உலகமயவாதமே (globalism) இன்றைய ஏகாதிபத்தியத்தின் வரைவிலக்கணமாகிறது. ஆகவே இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் நிறுவாதம் பற்றிய ஆய்வினை உலகமயமாக்கலின் அமைப்புக்களின் ஆய்வினிலிருந்தே ஆரம்பிக்க வேண்டும் எனும் கருத்தை முன்வைக்கிறார். அவரது எழுத்துக்களும் பேச்சுக்களும் விவாதங்களையும் சர்ச்சைகளையும் கிளப்பத் தவறவில்லை. நானும் சிலதடவைகள் அவருடன் முரண்பட்டு விவாதித்துப் பயனடைந்திருக்கிறேன். 1980களுக்குப்பின் எழுந்த மாக்கிய செல்நெறிகள் தொடர்பாக அவருக்கும் அவரது நீண்டகால மாக்கிய நண்பர்கள் சிலருக்கு

மிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தன.

சிவாவின் படைப்பிலக்கியப் பங்களிப்பும் அவருடைய அரசியலுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. பல சிறுகதைகளை எழுதிய அவர் 1997ல் பிரசுரிக்கப்பட்ட ‘When Memory Dies’ எனும் ஒரு நாவலை மட்டுமே எழுதினார். சர்வதேசப் பரிசு பெற்ற பிரபலமான இந்த நாவல் இலங்கையின் மூன்று சந்ததிகளின் வாழ்க்கையை அந்த நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றுடன் பின்னிப்பிணைந்து தரும் ஒரு கலைத்துவமான படைப்பு. அவருக்கே உரிய கவித்துவம் மிக்க உரைநடையில் எழுதப்பட்டது. அவரதும் அவர் அவதானித்து உள்வாங்கிய வேறுபலரதும் வாழ்க்கை அநுபவங்கள் அவரின் படைப்பின் மூலவளங்களாயின. இந்த நாவலுக்கான ஆய்வினை அவர் நீண்ட காலமாகச் செய்துவந்தார் என்பதை நான் அறிவேன். பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ காலத்திலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரையிலான இலங்கையின் அரசியல், சமூக வரலாற்றாய்வுகள், அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் தொழிலாளர் போராட்டங்கள் பற்றிய தகவல்களைத் திரட்டினார். இனப்பிரச்சனை மற்றும் இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் பற்றி ஆராய்ந்தார். இலங்கைக்குப் பல பயணங்களை மேற்கொண்டார்.

1970களில் பலதடவைகள் இலங்கை வந்த போது தவறாது யாழ்ப்பாணம் செல்வார். அங்கே அவருடைய சொந்த ஊரான சண்டிலிப்பாயில் வாழ்ந்த உறவினர்களைப் பார்க்கச் செல்வார். 1976ல் அவரை முதல் முதலாகக் கொழும்பில் சந்தித்தேன். அந்தச் சந்திப்புக்கு முன்னர் கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்த அவருடைய இளைய சகோதரர் இரகுநாதனின் நட்புக் கிடைத்தது. அவரே என்னைச் சிவாவுக்கு அறிமுகம் செய்தார். தன்னுடன் யாழ்ப்பாணம் செல்ல அழைத்தார். நான் சம்மதித்தேன். அந்தப் பிரயாணத்தின்போது அவரது வாழ்க்கை வரலாறு, லண்டனில் அவரின் அரசியல் செயற்பாடுகள் பற்றிப் பல விடயங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார். தனது வேர்களை இழக்க விரும்பவில்லை அவற்றை உயிருடன் தொடரவைக்கும் தண்ணீருக்காகவே தனது பயணங்கள் என்றார். 1977ல் மீண்டும் இலங்கை வந்தார். அந்தத் தடவை நானும் நண்பர் சசில் சிறிவரத்தனாவும் அவருடன் யாழ் சென்றோம். நாட்டுக்கு வந்த போதெல்லாம் அவர் வடக்கிலும் தெற்கிலும் எழுத்தாளர்களையும் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களையும் சந்திப்பதில் மிகவும் ஆர்வமாயிருந்தார். இந்த வகையில் 1977 ஜூலை மாதம் யாழ் சென்றபோது ஏற்பட்ட அநுபவங்கள் மறக்கமுடியாதவை. வடக்கிலே தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் தேசிய விடுதலை அலை எழுந்துவந்த காலம் அது. சிவாவும் சசிலும் அதைப் பற்றி நேரடியாக அறிய விரும்பினர். சில தனிநபர்களையும் குழுக்களையும் சந்தித்து மாறிவரும் வடக்கு அரசியல் நிலைமைகள் பற்றி உரையாடினோம்.

அந்த யாழ்ப்பாணப் பயணம் சிவாவிற்கு இலங்கைத் தேசிய இனப் பிரச்சனையில் கூடுதலான அக்கறையை ஏற்படுத்தியது என நம்புகிறேன். நாம் கொழும்புக்குத் திரும்பியபின் நடந்த சம்பவங்கள் அந்த அக்கறையை மேலும் ஆழமாக்கியது எனவும் நம்புகிறேன். 1977 ஆவணியில் நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அமோக வெற்றியைத் தொடர்ந்து வந்த தமிழர் மீதான வன்செயல்களை நாம் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கொழும்பில் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இடம்பெயர்ந்து முகாம்களில் தஞ்சமடைந்தனர். அப்போது சிவா வெள்ளவத்தை யில் இரகுநாதன் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்.

தொடர்தல் 93ம் பக்கம்

பேச்சுச் சுதந்திரத்தின் மாய விம்பங்கள்

சிவானந்தன் நோர்வேயில் வெளியாகும் **Klassekampen** (வர்க்கப் போர்) எனும் பத்திரிகைக்கு வழங்கிய பேட்டியிலிருந்து சில பகுதிகள். பேச்சுச் சுதந்திரத்தை மேற்கு நாடுகளின் ஜனநாயகம் எப்படித் தந்திரோபாயமான முறையில் பயன்படுத்து கிறது என்பதைச் சிவானந்தன் இந்தப் பேட்டியில் அம்பலப்படுத்துகிறார். சிவானந்தன் தனைப் பேட்டி கண்டவர் தமிழ்-நோர் வேஜியப் பத்திரிகையாளரான யோகன் சண்முகரத்தினம். யோகன், எழுத்தாளரும், பேராசிரியருமான என். சண்முகரத்தினம் (சமுத்திரன்) அவர்களது மகன். யோகன் நோர்வேயில் ஊடகவியலாளராகப் பணி யாற்றுகிறார்.

► முஹம்மது நபியின் கேலிச்சித்- திரத்தைச் சூழ்ந்த சர்ச்சையைப் பற்றி உங்கள் அவதானம் என்ன? இச்சர்ச்சைகளின் மையமாக நீங்கள் எதைக் கருதுகிறீர்கள்?

இம்முழுச் சர்ச்சையுமே பேச்சு சுதந்திரம் எனும் கருத்தாக்கத்தின் மீது உருக்கொள் கிறது. பேச்சு சுதந்திரத்தை மேற்கின் ஜன நாயகமாகத்தின் அடித்தளமாக ஐரோப்பா அடையாளம் காண்கிறது. அதனால் எக் காரணத்தாலும் பேச்சுச் சுதந்திரத்தை சம ரசம் செய்யவோ அல்லது அதனை விட்டுக் கொடுக்கவோ ஐரோப்பா அனுமதிப்ப தில்லை. இது ஐரோப்பாவின் அறுதியான நிலைப்பாடாகும். ஆனால் இந்நிலைப்பாடு வலுவானதாகும்.

எத்தன்மையான சுதந்திரமும் முழுமையா னதன்று. ஒவ்வொரு வகைச் சுதந்திரமும் அதற்கேயுரிய பொறுப்புணர்வுடனே விளங் குகிறது. புகழ்பெற்ற அமெரிக்க நீதிபதி, ஒலிவர் வெண்டல் ஹோம்ஸ் கூறியது போல, பேச்சுச் சுதந்திரத்துக்கான உரிமை, கூட் டம் நிறைந்த திரையரங்கில் நெருப்பு என்று பொய்யாகக் கூவும் உரிமையை வழங்கு வதில்லை. குறிப்பாக, ஜனநாயகத்தில் இது முற்றிலும் உண்மையாகும். ஏனென்றால் ஜனநாயக முறையில் என்னுடைய சுதந் திரம் உங்களுடைய சுதந்திரத்தால் வரையறுக்கப்படுகிறது அல்லது கட்டுப்படுத்த தப்புகிறது. அதாவது, உங்களுடைய சுதந்திரத்தில் நான் தலையீடு செய்யாத வரை தான் என்னுடைய சுதந்திரம் என்பது இயங்குகிறது.

இரண்டாவதாக, முழுமையான சுதந்திரம் என்பது எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் அடிகோ லும். பேச்சு சுதந்திரத்தையும் ஜனநாயகத் தையும் முடிவுக்கு கொண்டுவரவே ஹிட்லர் பேச்சு சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தினார். ஐரோப்பாவின் ஃபாஸிலிக் கட்சிகள் இன் றும் இதே யுத்தியைப் பயன்படுத்துகின்றன.

மூன்றாவதாக, ஹிட்லருக்கும், ஹொலொ கோஸ்ட் என அழைக்கப்படும் யூத இனப்

படுகொலைக்கும் (Holocaust) பின்னான, இனவொழிப்புக்கும் இனப்படுகொலைக் களும் இஸ்லாமிய வெறுப்பு (Islamophobia) மிகுந்திருக்கும் தற்போதைய காலகட்டத் தில் வாழ்வதற்கான அல்லது உயிர் வாழ் வதற்கான சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரத்துக் கும் மேலான இடத்தில் வைக்கப்பட வேண் டும். பேச்சுச் சுதந்திரத்தைக் காரணமாக்கி

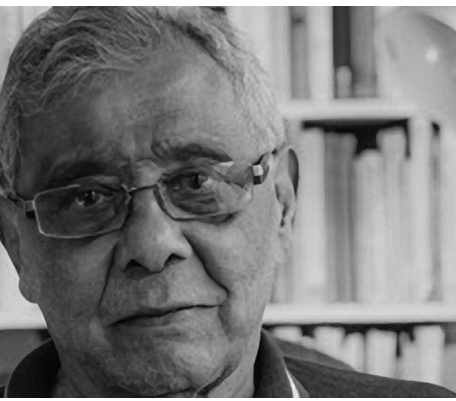

பிறரது உயிருக்கு ஆபத்தை உருவாக்கும் வகையில் இன, மத வெறுப்பைத் தூண்டுவது தவறாகும்.

► இச்சர்ச்சைகள் தொடர்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளின் தேசியக் கொடிகளையும் தூதரகங்களையும் எரிப்பது உட்பட இஸ்லாமிய நாடுகளில் நிகழ்ந்த எதிர்வினை கள் ஐரோப்பியருக்கு முன்பு எப்போதும் பரிச்சயம் இல்லாத புதிய சூழலை உருவாக்கியுள் ளது. குறிப்பாக நோர்வே நாட்ட வரும் டென்மார்க் நாட்டவருக் கும் இவ்வகையான வெறுப்புக்கு இலக்காகுவது பழக்கமற்ற ஒன் றாகும். இஸ்லாமிய உலகின் பரந்த வெறுப்புக்கு உள்ளாகும் நிலைக்கு ஐரோப்பியர்கள் ஏன் மனதளவில் தங்களை ஆயத்தப் படுத்தவில்லை?

பழைய காலனிய ஆட்சியாளர்களான

பிரித்தானியா, பிரான்சு, ஒல்லாந்து போன்ற நாடுகளுக்கு நீங்கள் குறிப்பிடுவது போல தூதரகங்களையும் கொடிகளையும் எரித் தல், ஆர்ப்பாட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் போன் றவை புதிதல்ல. ஏனென்றால் அவை ஆக் கிரமித்த நாடுகளில் செய்த நிதிச்சுரண்டலும் இன அடக்குமுறையும் அம்மக்களின் கோபத்துக்கும் கலகத்துக்கும் உள்ளாயின. போருக்குப் பின்னான புனரமைப்பு வேலை களின் தேவைக்காக முன்னாள் காலனிய ஆட்சியின் கீழ் இருந்தவர் தாய் நாட்டுக்கு குடிபெயர்ந்தபோதும் இதே வகையான சுரண்டலையும் அடக்குமுறையையும் எதிர் கொண்டனர். இன்று மேற்கின் பொருளா தாரங்களின் உலகமயமாதலின் ஊடுரு வல் மூன்றாம் உலகின் மக்களை முற்று முழுதாகப் பெயர்த்து ஐரோப்பாவின் கடற் கரைகளில் எறிந்திருக்கிறது. முன்பு சுரண் டலின் கருவியாக இருந்த இனவேறுபாடு இப்போது அவர்களைப் புறந்தள்ளுவதில்

கருவியாக மாறியுள்ளது.

முன்பு காலனிய சக்திகளாக விளங்காத ஸ்கான்டினேவிய நாடுகளுக்கு வெள்ளை இனத்தவரல்லாத அல்லது மூன்றாம் உலக மக்களுடனான நேரடியான அனுபவம் இருந் ததில்லை (மிஷனரி எனும் பாதிரிமார்களின் அமைப்பு நீங்கலாக). இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னும் குடியேற்றத்துக்குப் பின்னும் தான் இந்த அனுபவம் அவர்க ளுக்கு ஏற்பட்டது. அதன் பிறகே அவர்க ளுக்குள் உள்ளுறைந்திருக்கும் இன வேற் றுமையுணர்வை உணர்ந்திருப்பர். (ஆனால் நோர்வேஜிய நாட்டவர் பூர்விக மக்களான லாமி இனத்தவருடனான அவர்களது தொடர்பினால் முன்பே இதனை அறிந்திருந்தனர்).

கறுப்பினத்தவர் ஆசியாவிலும் அப்பிரிக் காவிலும் இருக்கும் வரை அவர்கள் கட வுளின் குழந்தைகளாக இருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் ஐரோப்பா வந்தவுடன் ஐரோப் பியரின் கொம்புகள் வெளிவரத் துவங்கின - இன மேலாதிக்கம் எனும் கருத்துரு தோன்றத் துவங்கியது. இன்று இந்த இனவாதம் இப்

ஆங்கிலம் வழியாகத் தமிழில்: சிவப்பரசன்

போது இஸ்லாமியர் மீது வன்முறையுடன் பாச்சப்படுவதற்குக் காரணம் வளைகுடா நாடுகளில் அமெரிக்கரின் ஏகாதிபத்தியத் துக்கு ஐரோப்பாவின் உடந்தைமையாகும். ஈராக் நாட்டின் இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக் குத் தன் நாட்டுப் படைகளை அனுப்பும் டென்மார்க் போன்ற நாடுகளுக்குத் தங்கள் நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்தவும் பகுத் தறிவுக்கு உட்படுத்தவும் முஹம்மது நபி யின் கேலிச்சித்திரம் போன்ற செயற்பாடு கள் இஸ்லாமிய எதிர்ப்புவாதத்தை நிலை நிறுத்த அவசியமாகின்றன.

பிரான்சோ தன்னை சமயச் சார்பற்ற நாடாகப் பாசாங்கு செய்து அனைத்து மதங்களை யும் மத வழக்கங்களையும் ஒரே அளவுடன் வெறுக்கிறது. ஆனால், இஸ்லாத்தை மட் டும் உச்சபட்ச ஊடுருவலாகக் கொள்கிறது. சமயச் சார்பற்ற நாட்டில் சமூக உரிமை கள் முதன்மையானதாகும். அதனால் இஸ் லாமியப் பெண்கள் முக்காடு அணிவதை சமூக உரிமையாக அனுமதிக்கப்பட வேண் டும் (வெள்ளையர்கள் தொப்பி அணிவ துபோல), மதரீதியானச் சடங்காக இல்லை யென்றாலும் நான் சொன்னதையே மீண்டும் சொல்கிறேன்: இன மேலாண்மை மீண்டும் தலை தூக்கியுள்ளது. இம்முறை மேம்பட்ட இனம் என்ற வாதத்தைக் கையிலெடுக்கா மல் மேம்பட்ட நாகரிகம் என்ற பெயரில் சுதந்திரத்தின், ஜனநாயகத்தின் கருத்தியல் களை, தேவைப்பட்டால் படைப்பலத்து டன் இருளில் சிக்குண்ட, தங்கள் புழக்க டைகளில் எண்ணை வைத்திருக்கும் மூன் றாம் உலகைச் சூறையாடுகிறது. மேற்கின் நாகரிகமும் அதன் விழுமியங்களும் ஐரோப்பா வில் தற்போது வளைய வந்துகொண்டிருக்கும் புறச்சமயச் சார்புடையக் கும்பலி டமிருந்து காப்பாற்றப்படவேண்டும். இவை யெல்லாம் சாமுவேல் ஹண்டிங்டன்னின் நாகரிகங்களின் மோதல் (Clash of Civilizations) எனும் கோட்பாட்டில் விளக்கம் பெற்று நியாயப்படுத்தப்படுகிறது: மேற் குலகுக்கு எதிராக இஸ்லாம்! ஆனால் இந்தப் போர் இரு நாகரிகங்களுக்கு எதி ரானதல்ல, மாறாக வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்கப்படும் மேற்கின் நாகரிகத்தின் மேலாதிக்கத்துக்கு எதிரானது.

இந்த அகந்தையின் பலமும் காழ்ப்புணர் வும்தான் நோர்வே, டென்மார்க் போன்ற அரசுகள், அவை துஷ்பிரயோகம் செய்து வரும் தமது சொந்த மக்களிடமிருந்து எழக்கூடிய எதிர்ப்புகளிருந்து பாதுகாக்கின்றன.

சிவானந்தன் எனுமோர்...

92ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

அவர் இடம்பெயர்வில்லையாயினும் அந்த நாட்களின் காட்சிகள் அவருக்கு 1958ஐ நினைவூட்டின. தமிழ் மக்கள்மீதான அடக்கு முறைப்பற்றி அவரும் நானும் நமது சிங் கள நண்பர்களுடன் நீண்ட உரையாடல் களில் ஈடுபட்டோம். 1983க்குப் பின் அவர் இலங்கை அரசின் இனவாதத்தன்மை பற் றியும் தமிழ்மக்கள் இனரீதியில் ஒடுக்கப் படுவது பற்றியும் எழுதினார்.

2009ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் லண்டனி லிருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகையான New Left Review இலங்கையின் தேசிய இனப் பிரச்சனை பற்றிச் சிவா வளங்கிய ஒரு நீண்ட செவ்வியைப் பிரசுரித்தது. அதில் அவர் இலங்கையின் இனப்பிரச்சனையின் வரலாற்றைத் தனது பார்வையில் ஆதா ரங்களுடன் விளக்குகிறார். தமிழர்மீதான இன ஒடுக்கல், இனச்சுத்திகரிப்பு மற்றும்

பிரச்சனையின் தீர்வுக்கான முயற்சிகளின் தோல்விகள், இடதுசாரிக் கட்சிகளின் சீரழிவு மற்றும் JVP 1971ல் தெற்கிலே நடத் திய ஆயுதக்கிளர்ச்சி ஆகியவை பற்றித்தன் கருத்துக்களைத் தருகிறார். தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிக் கூறும் போது விடுதலைப் புலிகளினதும் மற்றைய இயக்கங்களினதும் சீரழிவு பற்றி விபரிக்கிறார். அதிகாரத்திலுள்ள சிங்கள மேனி லையாளர் இலங்கை அரசைக் கொலம்பிய அரசுபோன்று ஆயுதக்கிளர்ச்சிக்கெதி ரான அரசாக (counter-insurgency state ஆக) மாற்றியுள்ளார்கள். இதனால் தமிழர் மட்டுமன்றி சிங்களவர்களும் அவலத்துள் ளாகப் போகிறார்களென அஞ்சுகிறார். நாட்டின் எதிர்காலம் இருள்மயமாயுள்ளது என அபிப்பிராயப்படும் சிவா சில நம் பிக்கைக்கீற்றுகளையும் காண்கிறார். விடு தலைப்புலிகளின் முன்னை நாள் ஆத ரவாளர்கள் சிலர் தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டம் பற்றி அரசியலரீதியில்

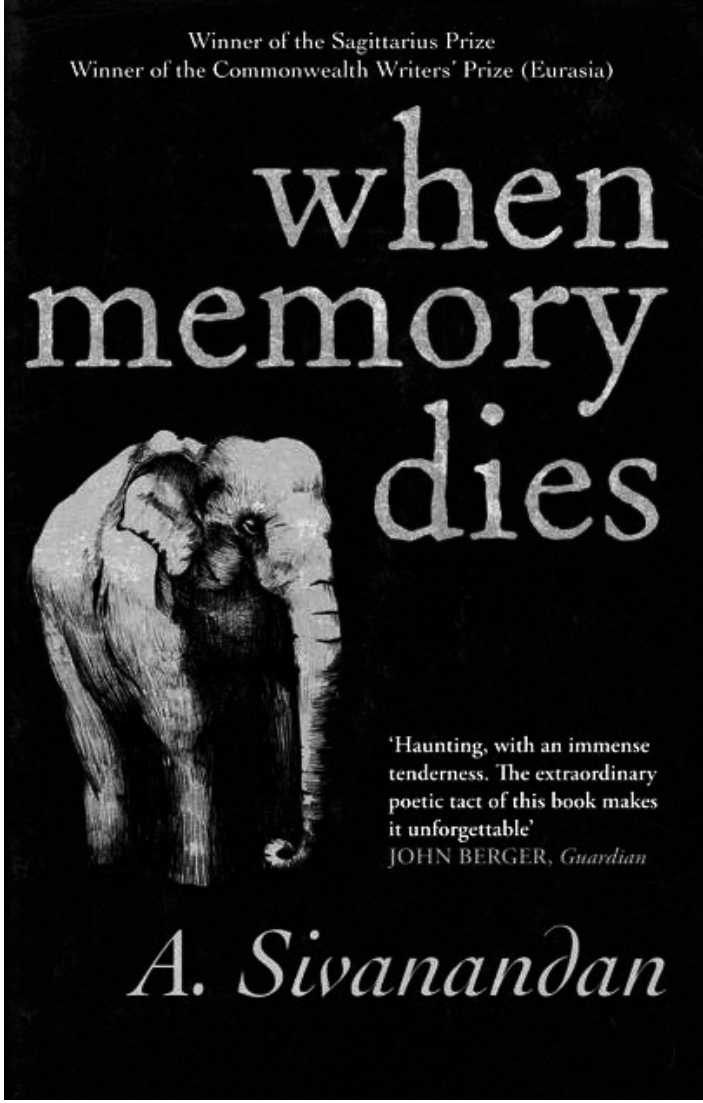
சிந்திக்க முற்படுவது நம்பிக்கை தரும் சில சிறிய முனைவிடும் விதைகளின் ஒரு உதாரணமெனக் கருதுகிறார்.

இந்தக் கட்டுரையை முடிக்க முன் ஒரு நினைவுகூரல். When Memory Dies நாவலை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது அதன் சில பகுதிகளை IRRல் அவரது சகாக்களுக் கும் நண்பர்களுக்கும் சிவா வாசித்துக் காட்டுவார். அந்த நிகழ்வுகள் ஒரு சில வற்றில் பங்குபற்றும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்தது. அவரின் கவித்துவமிக்க வரி- களை அவர் உணர்ச்சி பொங்க வாசிப்ப தைக் கேட்பது ஒரு மறக்கமுடியாத அநு பவம். சில சந்தர்ப்பங்களில் நானுட்படக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோரில் பலர் கண் கலங்கினோம். அந்த நாவல் நினைவு மர ணிப்பது பற்றியது. வரலாற்றென்பதே மற திக்கெதிராக நினைவின் போராட்டமெனும் வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். சிவா னந்தனின் எழுத்துக்கள் மறதிக்கெதிராக நினைவுகளையும் அடக்குமுறைக்கும் சுரண்டலுக்குமெதிராகக் கிளர்ச்சியையும் தூண்டுவன. வாசகர் அவற்றால் ஆகர்சிக்

கப்படுவர், அவற்றின் சமகாலப் பயன்பா டுபற்றி, குறைபாடுகள் பற்றி விமர்சிப்பர், விவாதிப்பர். இதற்கூடாக அவரின் பங்க ளிப்பு புதியதோர் உலகினைத் தேடும் போராட்ட இலக்கியங்களின் ஒரு அங்க மாகத் திகழும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பின் இணைப்பு: சிவானந்தன் எழுதிய நூல்கள் Race and Resistance: The IRR Story, London Race Today Publications, 1975 A Different Hunger: Writings on Black Resistance, London, Pluto Press, 1982 Communities of Resistance: Writings on Black Struggles for Socialism, London, Verso Catching History on the Wing – Race, Culture and Globalisation, Pluto Press, 2008 When Memory Dies, Arcadia Books, 1997; Penguin 1998 (Novel) Where the Dance Is, Arcadia Books, 2000 (Short stories)

அ. சிவானந்தனின் 'நினைவுகள் அழியும்போது...' நாவல் - ஒரு பார்வை என்.கே. மகாலிங்கம்

அ.சிவானந்தன், 'வர்க்கமும் இனமும்' என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். வர்க்கம், இனம், அரசு, முன்-பின் காலனித்துவம், கறுப்பர்களின் பிரச்சினைகள் முதலானவை பற்றி புலமைசார்ந்த ஆழமான பல கட்டுரைகள் எழுதியவர். சமூக நீதிக்கான செயற்பாட்டாளர். தன் நீண்ட கால வாழ்க்கையின் (94 வயது) இறுதி இரண்டு தசாப்தங்களில் இலக்கியத்திலும் தன் அடையாளத்தை நிலையான பதிவாக, *When Memory Dies* என்ற நாவலை எழுதியதன் மூலம் விட்டுச் சென்றுள்ளார். அந்த நாவலுக்கு 1998ல் பொதுநலவாய நாடுகளின் எழுத்தாளர் பரிசும், சஜிற்றேசியஸ் பரிசும் கிடைத்துள்ளன. *Where the Dance is* என்பது அவரின் சிறுகதைத் தொகுதி.

'நினைவுகள் அழியும்போது' சிறிய எழுத்தில் 411 பக்கங்கள் கொண்ட நீண்ட பெரிய நாவல். 1997ல் முதல் பதிப்பு வெளி வந்துள்ளது. நவீன இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதாரம், வர்க்கம், இனம், மதம் ஆகியவற்றின் வரலாற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டது, இது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து 1980களின் கடைசி காலம்வரை ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டு கால நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கி விரிந்து செல்கிறது. காலனித்துவ ஆக்கிரமிப்பாலும், இனப் பிரச்சினையாலும், போராலும் பாதிக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ்க் குடும்பம் ஒன்றின் மூன்று பரம்பரையினரின் கதையைக் கூறுகிறது.

மூன்று பகுதிகளைக்கொண்ட இந்த நாவல், மூன்று தலைமுறையினரின் கதையைக் கூறுகிறது. இலங்கை அரசியல் வரலாற்றைத் தன் பார்வையில் சில சிங்கள, தமிழ்ப் பாத்திரங்கள் ஊடாக யதார்த்தப் பாணியில் கதையைச் சொல்லுகின்றார் சிவானந்தன். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததின் பின்னர் அரசியல்வாதிகள் தங்கள்

சுயநலத்தால் செல்வந்தர்களாகவும் அதி காரம் உடையவர்களாகவும் ஆகிறார்கள். இனங்களிடையே பிரிவினைகளை ஏற்படுத்துகிறார்கள். மக்களின் நம்பிக்கைகளும் கனவுகளும் சிதறுகின்றன.

2

நாவலின் முதல் பகுதி ராஜன் என்ற சிறுவனின் நினைவுடன் தொடங்குகிறது: 'என் நினைவு, எப்போதையும் போல மழையுடன் தான் தொடங்குகிறது. அதுவொரு காலனித்துவ காலகட்டம். அதில்தான் ஒரு காலத்தில் அந்த தபால் கந்தோரும் இயங்கியது. அந்தக் கட்டத்தின் பெருஞ் சுவருக்குப் பக்கத்தில் கூனிக் குறுகிக் கொண்டு நான் படுத்திருந்தேன். கடுமையான மன்குன் மழை என்னைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது... அந்த உலகம் தான் சஞ்ஜி என்ற சிறுவனைச் சப்பாத்துக்கள் இல்லாததால் பாடசாலைக்கு வராமல் செய்தது... மின்னல் வரவேண்டும், என்னைத் தாக்கிச் சாகடிக்கவேண்டும். அப்போது சஞ்ஜிக்கு என் சப்பாத்துக்கள் கிடைக்கும். அதன் பின் நான் துக்கப்படமாட்டேன்.'

அப்படி ராஜனின் நினைவுகளுடன் நாவல் தொடங்கியபோதிலும் அந்தப்பகுதி அவனுடைய தந்தை சகாதேவனைப் பற்றியதாகவும், அவரைச் சேர்ந்தவர்களின் கதையாகவும் அதன் பின்னணியில் நடக்கும் அரசியல், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளுமாகவே தொடர்கிறது.

சகாதேவன் சண்டிலிப்பாயில் பிறந்தவர். பதின்மூன்று பிள்ளைகளில் தப்பியிருப்பவர்களில் கடைசி மகன், சகாதேவன். மகாதேவன் அவருடைய தமையன். சகாதேவனின் தந்தை பண்டையன். அவர் ஓர் ஏழை விவசாயி. பண்டையனுக்கு இன்னொரு பெண்ணுடன் கூடிப் பிறந்த மகன் பரா.

சகாதேவன் படிப்பில் கெட்டிக்காரர். அதனால் அவருடைய பாடசாலை அதிபர் அவரைக் கொழும்பு சென்ற பெனடிக்குப் பாடசாலைக்கு அனுப்புகிறார். அவர் அங்கே போய் திறமையாகப் படித்து கல்வி தராதரப் பத்திர தேர்வில் சித்தி எய்துகிறார். ஆனால் மேற்படிப்புப் படிக்க பண வசதி இருக்கவில்லை. அதனால் பல வேலைகளைச் செய்து பிழைக்கிறார். கடைசியில் கொழும்பில் தபால் தொடர்புக் கந்தோரில் வேலை கிடைத்துப் படிப்படியாக முன்னேறுகிறார்.

திஸ்ஸ அவனுடைய அலுவலக சிங்கள நண்பன். திஸ்ஸ தன் அப்பாவின் சகோதரரான விஜேபாலவுடனும் பெரியம்மா பிரேமாவுடன் தங்கியிருந்தான். அவர்கள் இருவரும் அன்பானவர்கள். திஸ்ஸ கோட்டைக்கு பணி மாறிச் செல்ல சகாதேவன் விஜேபாலவின் வீட்டில் விடுதியாளராகத் தங்கிக் கொள்கிறார். அவர்கள் சகாதேவனை அன்பாக நடத்துகிறார்கள். விஜேபால சகாதேவனின் ஒன்று விட்ட தம்பியான பராவுக்கு 'றாம் கார்' சாரதியாக வேலை எடுத்துக் கொடுக்கிறார். பராவுக்கும் அவருக்கும் நல்ல ஓட்டுதல் ஏற்படுகின்றது.

விஜேபால ஒரு ரயில்வே தொழிலாளி. தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை காட்டுபவர். தொழிற்சங்க ஈடுபாடு உடையவர். திஸ்ஸ படிப்படியாக குணசிங்க என்ற தொழிலாளர் தலைவருடன் சேர்ந்து கொள்கிறான். (குணசிங்க, நாவலில் ஏ. ஈ. குணசிங்கவை பிரதிநிதிப்படுத்துவதாக ஊகிக்கலாம். - அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பலரின் பெயர்களை ஆசிரியர் அங்கதச்சுவையுடன் சற்று மாற்றி எழுதுவதைப் பலவிடங்களில் பார்க்கலாம்.) குணசிங்க இலங்கையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மிகவும் முக்கியமான தொழிற் சங்கத் தலைவர். அத்துடன், அரசியல்வாதி. பல தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களையும் பொது வேலை நிறுத்தங்களையும் செய்கிறார். அவர் ஒரு தொழிலாளர் இல்லை என்பதால் அவரை விஜேபாலவுக்குப் பிடிக்காது.

குணசிங்கவுடன் தொடர்புடையவர்களாக மலையகத் தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை காட்டிய நடேசையர், இந்திய விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட சரோஜினி நாயுடு, இங்கிலாந்து தொழிற்கட்சித் தலைவரான ராம்சே மக்டொனால்ட், இனங்களுக்கிடையே பகைமையை உண்டாக்கிய ஆங்கிலத்தேசாதிபதி மன்னிங், பொதுவேலை நிறுத்தம், துறைமுகத் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெற்றவை எல்லாம் நாவலில் பாத்திரங்களாகவும் சம்பவங்களாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. சகாதேவன் அவற்றில் நேரடியாகப் பங்குபற்றவில்லை. இருந்தும், திஸ்ஸ, குணசிங்கவுடன் சேர்ந்து பங்கு பற்றுகிறார்.

விஜேபால தொழிற் சங்க நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதால் அவரை அதிகாரம் கட்டாய ஓய்வில் அனுப்புகிறது. பிரேமா இறந்து போகிறார். விஜேபாலவுக்கு சகாதேவனும் பராவும்தான் உதவி செய்கிறார்கள். விஜேபால பலருக்கும் உதவுவது போல இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஏழை ராமசாமிக்கும் உதவி செய்கிறார். அது வெற்றி பெறவில்லை. துறைமுகத் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெற்ற அன்று விஜேபாலவும் இறந்து போகிறார்.

அதன் பின் சகாதேவன் திஸ்ஸவுடன் போய் இருக்கிறான். அக்காலத்தில் மகாதேவனும் அவனும் தன் சகோதரிகளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். மகாதேவன் வேலை செய்யும் இடமான நாவலப்பிட்டிக்கு சகாதேவனும் பராவும்தான் செல்கிறார்கள். அங்கே சகாதேவன் கண்டது, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சாதித்திமிர் பிடித்த ஒருத்தனை. அதனால் அந்தத் திருமணத்திற்கு அவர்கள் சம்மதிக்காமல் கொழும்பு திரும்புகிறார்கள்.

சகாதேவன் வாழ்ந்த காலத்திற்கு முன் நடந்த பாணந்துறையில் கிறிஸ்தவ-புத்த சமய விவாதம், மிஷனரிகளின் செயல்கள், மருத்துவர் பின்ரோ ஏழைகளுக்கு உதவு

தல், இலங்கை தொழிலாளர் சங்கம் 1903ல் நடத்திய 5000 பேர் பங்குபற்றிய 'கரத்தை' வண்டிக்காரர்களின் வேலை நிறுத்தம், நடேச ஜயர் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே செய்த சேவை, பிரித்தானிய தொழிற்கட்சியைச் சேர்ந்த மக்டொனால்ட் ராம்சேயின் இலங்கை வருகையும் அவர் கொடுத்த வாக்குறுதியும், சரோஜினி நாயுடுவின் தொடர்பு போன்றவை சொல்லப்படுகின்றன. அதேபோல, கன்னங்கராவின் 1944 வில் தொடங்கி வைத்த புரட்சிகரமான கல்விக்கொள்கையும் பேசப்படுகின்றது. ஆரம்ப பாடசாலை தொடங்கிப் பல்கலைக் கழகம் வரை இலவசக் கல்வி, மத்திய கல்லூரிகள் நிறுவி கிராமங்களில் உயர் கல்வி அளித்தமை, ஒரு வர்க்கத்தினருக்கும் மட்டுமல்லாமல் அனைவருக்கும் சிங்கள தமிழ் மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற இலவசக் கல்வி முறை போன்றவற்றையும் நாவல் சொல்கின்றது.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் தமிழர் சிங்களவர்கள் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தார்கள். இரண்டு இனத்தவர்களுக்கும் பிரச்சினைகள் வர்க்கம் சார்ந்ததாகத்தான் இருந்தது. காரணம் அந்நியர்களின் சுரண்டல். அதை நிறுத்துதற்கு தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தம் ஒரு கருவி என்பதாகவும் படிப்படியாகவே சுதந்திரம் அடையலாம் என்பதாகவும் அக்காலத் தலைவர் குணசிங்க போன்றவர்கள் கருதினார்கள். அதே காலத்தில் இந்திய காங்கிரஸ் புரண சுதந்திரம் பெறுவதற்காக பல வழிகளில் போராடுகின்றது. அதுவும் சொல்லப்படுகின்றது. அதில் நம்பிக்கை வைத்தவர் சகாதேவன்.

முதலாம் பகுதி சகாதேவன் கொழும்பில் மணம் முடிப்பதுடன் முடிகிறது.

3

இரண்டாவது பகுதி சகாதேவனின் மகன் ராஜனின் நினைவுகளுடன் ஆரம்பிக்கிறது. அவன் படித்த ஆரம்ப பாடசாலைகள், நண்பர்கள், விளையாட்டுக்கள், கொட்டாஞ்சேனையிலுள்ள தாயின் செல்வச் செருக்கான குடும்பமும் அவர்களின் செயல்களும், சென்ற பெனடிக்கு கல்லூரி, அதன் பின் மருதானையில் பரா மாமாவுடன் தங்கிப் படித்த சென்ற ஜோசெஃப் கல்லூரி, அக்கல்லூரியின் ஆசிரியர்கள் பற்றிய சுவையான கதைகள், முதற் காதலின் கதை, கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் முற்போக்கான லாலின் நட்பு, அதன் மூலம் அவன் பெறும் அரசியல் அறிவு என்பவையும் சொல்லப்படுகிறது. தந்தை சகாதேவனின் குடும்பப்பொறுப்புடன் பற்றியும், யாழ்ப்பாணம் சென்றபோது அங்கே அவன் கண்ட கலாசாரம் பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது. 1953ல் நடந்த அரசுக்கேதிரான ஹர்த்தால், அதில் பன்னிரண்டு பேர் சுடுபட்டு இறக்கிறார்கள். டட்டி இராஜினாமா செய்கிறார். கொத்தலாவலை பிரதமராகிறார். லாலின் சகோதரியான லாலியின் காதலன் சேன, ஹர்த்தாலில் சுடப்பட்டு இறக்கிறான். ராஜன் லாலியை விரும்புகிறான். ஆனால், அவளும் விரும்புகிறாள். ஆனால் தன் விருப்பத்தை அவனுக்குச் சொல்லவில்லை. படித்த பின் வேலையில்லாமல் இருக்கிறான். ஆசிரியராக நுவரெலியாவுக்குச் செல்கிறான். பாடசாலை அதிபருடன் பிரச்சினைப்படுகிறான். இராஜினாமாச் செய்ய வற்புறுத்தப்படுகிறான். பின் லாலிக்கும் சேனாவுக்கும் பிறந்த குழந்தையுடன் லாலியை பெற்றோருக்குச் சொல்லாமல் திருமணம் முடிக்கிறான். பண்டாரநாயக்கா, எல்எல்எல்பி, சிபி கட்சிகளுடன் ஆதரவுடன் 1956ல் ஆட்சிக்கு வருகிறார். அனுராதபுர பாடசாலையில் ராஜன் கற்பிக்கச் செல்கிறான். 1958 கலவரம் நடக்கிறது. தமிழர்கள் நாட்டின் பல இடங்களிலும் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாகிறார்கள். உயிருடன் எரிக்கப்படுகிறார்கள். கொல்லப்படுகிறார்கள். உடைமைகள் எரிக்கப்படுகின்றன. பண்டாரநாயக்கா நாலு நாட்கள் வாய்முடிக்க கொண்டிருக்கிறார். ஆளுநர் அவசரகால நிலைமையைப் பிரகடனப் படுத்துகிறார். பலர் அகதிகளாக அநுராதபுரம் வந்து சேர்கிறார்கள்.

தொடர்தல் 95ம் பக்கம்

94ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

அவர்களுக்கு லாலி, மருத்துவர் பொன் சேகா, அவர் மனைவி ஆகியோர் உதவுகிறார்கள்.

பண்டாவின் அரசு பஸ்ஸை தேசியமயமாக்கியது, நாட்டை இனவாதமயமாக்கியது என்றும், இனவாதமும் மதவாதமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால் இனப்படுகொலைக்குத்தான் வழிவகுக்கும் போன்ற கருத்துக்கள் முற்போக்காளர்களிடம் மேலோங்குகின்றன. ஆனால் இடதுசாரிகள் பலரிடம் இருந்த வர்க்க அரசியல் மறைந்து போய் தேசியவாதம், மதவாதம், இனவாதம் பரவுகின்றன.

லாலி யாழ்ப்பாணம் செல்லுகின்றான். பராவுடன் உரையாடுகின்றான். பரா பல விசயங்களை லாலிக்கு தெளிவு படுத்துகின்றார். அதனால் இந்தப் பகுதி மிக முக்கியமான அரசியல் அறிவைப் பெறுவதற்கு ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட உரையாடல் பகுதியாக அமைகிறது. அவற்றில் சில வற்றைச் சொல்லலாம்: பிரிட்டிஷ்காரனுக்கு வடக்கில் சுரண்டுவதற்கு ஒன்றுமிருக்க வில்லை, அதனால் மிஷனரிகளையும் ஆசிரியர்களையும் அனுப்பி அவர்களின் மனதை காலனியமயப்படுத்தினான். தங்களுக்குத் தேவையான சேவை அடிமைகளை உருவாக்கினான். அவர்களை சிங்கப்பூர், மலாயா போன்ற இடங்களுக்கும் கொண்டு சென்றான். ஆனால் தமிழர்கள் கெட்டிக்காரர்கள். அவர்கள் பிரிட்டிஷ்காரர்களிடம் உத்தியோகங்களையும் கல்வியையும் பெற்றார்கள், ஆனால் தங்கள் மொழியையும் கலாசாரத்தையும் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டார்கள். பிரிட்டிஷ்காரர் இந்தியத் தமிழர்களை பெருந்தோட்டங்களில் கூலிகளாக வேலை செய்ய இறக்குமதி செய்தார்கள். தமிழர்களை உயர்மட்டக் கூலிகளாக அரசாங்கத்தில் வேலை செய்ய எடுத்துக் கொண்டார்கள். சிங்களவர்களை பியோன்களாக வைத்துக் கொண்டார்கள், இப்பொழுது சிங்களவர்கள் பியோன்களாக இருந்து கிளாக்கர்களாக ஆகுவதற்கு தமிழர்களைக் கலைக்கிறார்கள். அரசியல் யாப்பு, ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு என்ற அடிப்படையில் நிரந்தரமாகவே சிங்களவர்களுக்கு அரசரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறது, அது இனங்களுக்கிடையே போரைத் தானே கொண்டு வரும் என்கிறார் பரா.

தனிச் சிங்களச் சட்டம் நிறைவேறிய பின் முற்போக்கான பல சிங்களவர்களுக்கு பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. ஆனால் அது பிக்குகளின் எதிர்ப்பால் கைவிடப்படுகிறது. தமிழ்த் தலைவர்கள் வவுனியாவில் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டுகின்றார்கள். அதற்கு ராஜன் போக முயற்சிக்கிறான். போகவில்லை.

பின் ராஜனும், லாலியும் குழந்தை விஜேவுடன் பொல்காவலை போகிறார்கள். வழியில் மின்னேரியா வாவியில் தங்கி இளைப்பாறுகிறார்கள். அங்கே காதையர்கள் ராஜனை அடித்து முர்ச்சையாக்கி விட்டு, லாலியை பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்குகிறார்கள். லாலி இறக்கிறான். லால், ராஜனிடம் தன் இனத்தில் சார்பில் மன்னிப்புக் கோருகிறான். ராஜன் விஜேயின் பாட்டன் பாட்டியை விட்டு லண்டனுக்குப் போய் விடுகிறான். அத்துடன் இரண்டாவது பாகம் முற்றுப் பெறுகிறது.

4

முன்றாம் பகுதி ராஜனின் மகனான விஜே பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதுடன் ஆரம்பிக்கிறது. அவன் சகாதேவனின் முன்றாம் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்.

ஒவ்வொரு ஐந்து ஆண்டும் தேசபக்தர்களும் சோசலிஸ்டுகளும் ஓர் அரசைக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களை அகற்றி உண்மையான சோசலிச அரசைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதே விஜேயின் கொள்கை. அதற்காக அடிமட்டத்தில் மக்களுக்காக

சமூக சேவை செய்வதில் ஆரம்பிக்கிறான். ஒரு இடதுசாரி பத்திரிகையில் வேலை செய்கிறான். அங்கிருந்து நீக்கப்படுகிறான். மாமா லாலுடன் ஹட்டனில் போய்த் தங்குகிறான். அங்கே மலைநாட்டுப் பெண்ணான மீனாவைச் சந்திக்கிறான். அவளை விரும்புகிறான். பின் பொல்காவலையில் ஒரு பாடசாலையில் ஓர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறான். அங்கே மாஸெல் என்ற ஓர் ஆசிரியை மணம் முடிக்கிறான். அவள் இவன் கருத்துக்களுடன் ஒத்துப் போகாதவள். மேல் தட்டு வாழ்க்கையை விரும்புவள். அதனால் அவர்களிடையே வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. ஒத்த கருத்துள்ள சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து சோசலிச சமுதாயம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்காக உழைக்கிறான். அவர்கள் நியாயமான, நீதியான சமுதாயம் ஒன்றைக் கனவு காண்கிறார்கள்.

இனவாதம் இலங்கை முழுவதும் பரவி விட்டது. அதை அரசாங்கத்தில் உள்ள மந்திரிகளே செய்கிறார்கள். வரலாறு இனவாதமாகத் திரிக்கப்பட்டு பாடசாலை வகுப்புவரை சென்று விட்டது. அதை விஜே ஒரு வகுப்புக்குச் சென்றபோது அறிகிறான். புதிய அரசியல் யாப்பைக் கொண்டு வந்து அதிகாரங்கள் மறுவகையும் கையகப்படுத்த ஜே.ஆர். நினைத்தபோது அதற்கு எதிராக விஜேயும் அவன் நண்பர்களும் மக்களை வாக்களிக்க வேலை செய்கிறார்கள். அக்காலத்தில் விஜே அரசு உளவாளிகளால் பிடிக்கப்பட்டு கொழும்பிலுள்ள நாலாம் மாடிக்குக் கொண்டுசெல்லப்படுகிறான். அங்கிருந்து வெலிக்கடைச் சிறையில் தனிமையில் அடைக்கப்படுகிறான். சிறையில் தமிழர்கள் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். அதனை விஜே காண்கிறான். அப்போது அவன் வெளியே தூக்கிச் செல்லப்பட்டு எறியப்படுகிறான். அவன் அரசு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுகிறான். அவனுக்கு மூளை சரியில்லை என்று பலரும் சொல்கிறார்கள். அதனால் தான் அவன் வெலிக்கடையில் இருந்ததாகச் சொல்வது பொய் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அவனுடைய மனைவியும் அதையே நம்புகிறாள். ஆனால் அவளை அழைத்துச்செல்கிறாள். அவனுக்கு வேலைபறி போகிறது. பொல்காவலையில் வந்திறங்கிய மலையகத்து அகதிகளுக்கு கத்தோலிக்க கன்னியாஸ்திரிகளுடன் சேர்ந்து உதவுகிறான். அங்கே அவன் லாலுடன் வேலை செய்த சஞ்ஜியையும் அவன் மகள் மீனாவையும் சந்திக்கிறான். அவர்களுடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணம் செல்கிறான். அங்கே அகதிகள் முகாமில் அவர்களுடன் தங்குகிறான்.

அவன் முன்பு யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது நடேசன் என்பவருடன் தங்கியிருந்தான். அங்கே நடேசனின் மகனான யோகி இளைஞனையும் சந்தித்திருக்கிறான். அவன் இயக்கத்துடன் தொடர்புடைய 'பொடியன்.' அவனுடன் சேர்ந்து சண்டிப்பாய்க்கு முன்பு சென்றிருக்கிறான். சித்தப்பா பராவைச் சந்தித்திருக்கிறான். பரா இலங்கையில் பல பாகங்களில் ரெயில்வே காட்டாக காவலராக வேலை செய்து விட்டு வேலையிலிருந்து இளைப்பாறி அங்கே மகளுடன் வாழ்ந்து வந்தார். மகளுடைய மகன் ரவி. அவனை விஜே சந்திக்க வில்லை. அவன் அக்காலத்தில் வீட்டை விட்டு வெளியேறி இயக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தான். மானிப்பாய் வங்கி உடைப்பில் பிரதானமான ஆள். அவனே பின்னாளில் புலிகள் இயக்கத் தலைவன் ஆனவன். விஜே இப்பொழுது கண்டது பழைய யாழ்ப்பாணம் அல்ல. எல்லாம் மாறியிருந்தது. அகதி முகாமிலிருந்து நடேசனின் வீடு தேடி வருகிறான். நடேசன் அவர்களைத் தங்கள் வீட்டில் வந்து இருக்கும்படி கேட்கிறார். அவனும் மீனாவும் சஞ்ஜியும் அங்கே வந்து தங்குகிறார்கள். அவன் மீனாவைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறான். மீனா தான் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டவள் என்று சொல்கிறாள். அத்துடன் விஜே திருமணம் முடித்தவன். அவன் மனைவியை எப்படி விட்டு தன்னை மணம் முடிப்பான் என்று கேட்கிறாள். ஏற்கெனவே விஜே மனைவியை விவாகரத்துச் செய்ய

எண்ணியிருந்ததைச் சொல்கிறான். யோகி இப்பொழுது புலிகள் இயக்கத்தின் முக்கியமான தலைவன். அவனை விஜே சந்திக்கிறான்.

யோகியுடனான விஜேயின் உரையாடல் புலிகள் இயக்கத்தை விமர்சிப்பதாகத் தெரிகிறது: 'ஆபிரிக்கப் பழமொழி ஒன்று, யானைகள் சண்டை பிடித்தால் முதலில் அவற்றின் காலில் மிதிப்பது அழிவது அங்கேயுள்ள புல் தான். 'பொடியன்கள்' தங்களிடையே சண்டை பிடித்துச் சாகிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக வேண்டும் என்கிறான். ஆயுதங்கள் கருவிகளே அல்லாமல் அவையே இறுதி இலக்கல்ல. சையனற் விஷத்தைக் கடித்து இறப்பதால் எந்த நன்மையும் வரப்போவதில்லை. யார் அதிகாரத்தை மக்களிடம் இருந்து பெற்றுக் கொள்கிறார்களோ, அவர்கள் அதைத் திருப்பி மக்களிடம் கொடுக்கப்போவதில்லை. நீங்கள் சொன்ன சோசலிசம் எங்கே போனது? என்று கேட்கிறான் விஜே. அதிகாரம் வந்தபின் சோசலிசம் வரும் என்று சொல்கிறீர்கள். அதை நான் நம்பப் போவதில்லை. சோசலிசம் தான் விடுதலையைப் பெற்றுத்தரும் ஒரே வழி என்று விஜே வாதாடுகின்றான். யோகி அந்த விசயங்கள் பற்றி தனக்கு அதிகம் தெரியாது. அவருக்கு மட்டும் தான் தெரியும்' என்கிறான்.

அத்துடன் அவ்விடத்தில் குகன் என்ற இயக்க உளவாளியையும் விஜே சந்திக்கிறான். அவனுக்குத் தன்னிடமிருந்த புதிய சாரம் ஒன்றைக் கொடுக்கிறான். அவன் உளவாளி என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. மீனாவும் விஜேயும் திருமணம் முடிப்பதற்காக யோகியின் அனுமதிக்கடித்ததுடன் சண்டிப்பாய்க்குச் செல்கிறார்கள். வழியில் புலிகளால் பிடிபட்டு திரும்பவும் அழைத்து வரப்படுகின்றனர். காரணம், நடேசனின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்கள் யாரோ ஒரு உளவாளியால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு படையினர் அவற்றை எடுத்துச் சென்று விட்டனர். அந்த உளவாளி நடேசனின் வீட்டுக்கு முன் தங்கியிருந்த கால் கை இல்லாத குகன் தான் அவர்கள் நம்புகிறார்கள். முதல் நாள் விஜே கொடுத்த சாரம் படையினரால் கொடுக்கப்பட்டதென இயக்கம் குற்றம் சாட்டுகிறது. அதற்காக அவனை மின் கம்பத்தில் கட்டிக் சுடும் போது அது தான் கொடுத்தது என்று விஜே தடுக்க ஓடுகிறான். அவனையும் ரவி சுடுகிறான். விஜே ரவியின் மச்சான் என்று யோகி சொல்கிறான். அப்படி இருந்தும் ரவி அவனைச் சுட்டுக் கொல்கிறான். அப்போது ரவியின் கையிலிருந்த ஆயுதத்தை யோகி தட்டி விட்டு, 'போதும். இனி நான் பொறுப்பெடுக்கிறேன்,' என்கிறான். அத்துடன் கதை முடிகிறது. முன்றாம் பகுதியும் முடிகிறது. நாவலும் முடிகிறது. யோகி மாத்தையா என்று ஊகிப்பதற்கு இங்கே இடம் வைக்கிறார், ஆசிரியர்.

5

இறுதி முடிவு சற்று ஏமாற்றம் அளிப்பதாகவே இருக்கிறது. ஆசிரியர் இயக்கங்களிடையேயும், இயக்கங்களுக்கு உள்னேயும் நடந்த கொலைகளையும் காட்டிக் கொடுப்புக்களையும் துரோகங்களையும் சடுதியாகச் சொல்லி சடுதியாக குழப்பத்துடன் முடித்ததாகத் தெரிகிறது. ரவி என்ற பிரபாகரனிடமிருந்து ஆயுதத்தை மாத்தையா பறிப்பதாகச் சொல்வது சற்று மிகையானதே. சிக்கல் நிறைந்த இராணுவ இயந்திரத்தினை உடைய புலிகளைச் சாதாரணமாக அப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. புலிகள் இயக்க இயந்திரம் மேலிருந்து கீழாக இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுடன் இயங்கிய இயக்கம். எந்தத் தண்டனைகளையும் தெருச் சண்டியர்கள் செய்வதைப் போல உணர்ச்சிவசப்பட்டு, மற்றவர்களுக்குப் பிடிக்கொடுத்து, ஆராயாமல் வெளிப்படையாக அவர்கள் செய்ய மாட்டார்கள். சிலவேளை ஆரம்ப காலத்தில் இது நடைபெற்றதாக எடுத்துக் கொண்டாலும் பிரபாகரன் தன்னை எந்த நடவடிக்கையிலும் எக்காலத்திலும் வெளிக்

காட்டியவர் அல்ல.

இந்த நாவலைப் போல் பரந்த பார்வையில் ஆழமாக நவீன இலங்கை வரலாற்றைக் கொண்ட ஒரு நாவலை சிவானந்தனின் பின் ஆங்கிலத்திலோ தமிழிலோ எதுவும் எழுதப்பட்டதில்லை என்பேன். சிவானந்தன் தன் நாவலை ஒரு இலட்சிய திட்டத்துடன் (ambitious project) ஒரு நூற்றாண்டு கால இலங்கை வரலாற்றை தமிழர் பிரச்சினையுடன் சேர்த்து சோசலிசப் பார்வையில் எழுதியிருக்கிறார். அதில் பெருமளவு வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார். தமிழர்களின் பிரச்சினைகளை காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து இன்றுவரை எப்படி வளந்து வந்தது என்பதையும் அதைத் தடுப்பதற்கு சோசலிசத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் எவ்வளவு பாடுபட்டார்கள் என்பதையும் சொல்லியிருக்கிறார்.

முன்றாவது பகுதியின் முகப்புப் பக்கத்தில் 'பரா மாமா விஜய்க்குச் சொன்னதாக,' மூன்று மேற்கோள்களை எடுத்து வைக்கிறார்.

'ஓர் இனத்தின் நினைவுகள் அழியும்போது அந்த இனம் அழிகிறது.'

'அப்படியானால் நாங்கள் தவறான நினைவுகளை புனைந்து வைத்திருந்தால்?'

'அது இன்னும் மோசமானது. கொலைக்குச் சமனானது.'

இந்த வாசகங்கள் சிவானந்தன் இனம் பற்றிக் கொண்டிருந்த ஆழமான பார்வையைக் குறிக்கிறது.

இதுவொரு யதார்த்த பாணி நாவல். எளிய நடையில் நேர்க் கோட்டில் செல்கிறது. கடைசிப் பகுதியில் சில குழப்பங்கள் இருந்தாலும் முதல் இரண்டு பகுதிகளும் குழப்பங்கள் இல்லாமல் தெளிவாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. படிப்படியாக வளர்ந்து செல்லும் வரலாற்று அரசியல் நாவல்.

சில இடங்களில் இந்த நாவல் மனச்சோர்வைத் தருகிறது. பல மரணங்கள், பாலியல் வன்முறைகள், சித்திரவதைகள், தோல்விகள், எழுச்சியற்ற தன்மைகள் என்று நாவல் முழுக்க பல இடங்கள் உள்ளன. எதிர்கால அரசியலிலும் வாழ்க்கையிலும் நம்பிக்கையற்ற தன்மையையும் (pessimistic) பல இடங்கள் அளிக்கின்றன. குறிப்பாக, தமிழர்களுக்கு, மலையகத் தமிழர்களுக்கு நடந்த கொடுமைகள், சாதாரண சிங்கள மக்களின் வறிய வாழ்க்கை.

சகாதேவனின் தம்பி பரா ஓர் அற்புதமான பாத்திரம். அவரின் அனுபவம், பக்குவம், வாழ்க்கை, தெரிவு, தெளிவான அரசியல் கருத்துக்கள் நாவலுக்கு ஆழத்தைக் கொடுக்கிறது. லாலிக்கும் விஜேக்கும் அவர் கொடுக்கும் விளக்கங்கள் அற்புதமானமானவை. அவர் இந்த நாவலை இன்னொரு மட்டத்திற்கு உயர்த்தியிருக்கிறார்.

லால், லாலி விஜே, அவன் நண்பர்கள் இலட்சியவாதப் பாத்திரங்கள். அவர்களின் தன்னலமற்ற சமூகசேவை உயர்ந்த பண்பாட்டைக் காட்டுகிறது. அப்படியும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது ஆச்சரியம் தருவதாக இருந்தாலும் உண்மை..

யாழ்ப்பாணத்தை ஒன்றுமே விளையாத, வரண்ட, பாழாய்ப் போன, தரிசு நிலமாகவே ஆசிரியர் காட்டுகிறார். அது சற்று மிகையானதாகவே தெரிகிறது. இறுதியில் நாவலில் சில பலவினங்கள் இருந்தாலும், வாசிக்கும் ஆவலைத் தூண்டும் சுறுசுறுப்பான சம்பவங்கள் அடங்கிய, இலங்கையின் நவீன அரசியல் வரலாற்றை, குடும்பங்களின் வரலாறுகளுடன் இணைத்து, சோசலிசப் பார்வையில் பார்த்த நல்ல நாவல் இது.

